

Ἄβρα

صاحب امتیاز و مدیر مسئولی :

آریستووولوس د. خریستیدیس

اداره خانی :

فصله بختاب بازارى صاعقیلر خانه. 17

'Αβ' Ἄβρα

Τιμάται γρως. 2.

Τὸ σὺμβολὸν μας : ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ *

ΣΥΝΟΜΙΛΙΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΔΙΑΛΕΙΜΜΑ

ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

έδει, δὰ ἐδιαβάσατε ἓνα ἐπεισόδιον, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τὸν τίτλον «Πρωτοχρονιάτικο δῶρο» μᾶς διηγήθη φίλος ἀναγνώστης εἰς τὴν σελίδα τῆς συνεργασίας τῶν ἀναγνωστῶν μας.

Θὰ εἶδετε μὲ ποῖαν μανίαν πολλοὶ μικροὶ καὶ ἀπειροὶ νέοι, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ διαβάζουσι μερικὰ ἔργα, ὡσὰν ἐκεῖνα τῆς σειρᾶς τοῦ «Νικ Κάρτερ» καὶ τοῦ «Νάτ Πήγκερτων».

Ἄλλὰ καὶ σεῖς δὰ ἔχετε μερικοὺς προσωπικοὺς φίλους σας, οἱ ὁποῖοι χάνουσι τὰς ἀφᾶρας των, βεβησμένοι εἰς τὴν ἀνάγνωσιν αὐτῶν τῶν χυδαίων ἔργων.

Ὅτι νὰ ἤξευραν τὰ παιδιὰ αὐτά, τὰ ὁποῖα κατὰ τὰ ἄλλα εἶναι καλὰ καὶ ἀξιόπαινα, ποῖαν φοβερὰν καταστροφὴν ἐπιφέρουσι εἰς τὸν ὀργανισμόν καὶ τὴν ψυχὴν των μὲ τὴν προτίμησιν αὐτὴν, ποῦ ἔχουσι εἰς τὰ ἐξαμβλωματικά βιβλία!

Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν Ἰημίαν, τὴν ὁποῖαν ὑφίστανται, ὅσον ἀφορᾷ τὸν χρόνον των, ἐκτὸς τῆς δαπάνης τοῦ πολυτίμου αὐτοῦ στοιχείου τῆς ζωῆς, ὑπάρχουσι καὶ πολλὰ ἄλλα σπουδαιότερα Ἰημίαι, τὰς ὁποῖας δὲν δὰ ἦτο ἀσκοπὸν νὰ ἐξετάσωμεν ἐδῶ.

Ὁ ἄνθρωπος, ἀγαπητοὶ μου φίλοι, ἔχει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν του ἓνα σωρὸν ἀπὸ ἐνστικτα. Τὰ ἐνστικτα αὐτὰ δὲν εἶναι

οὔτε δλα καλὰ, οὔτε δλα ἀγνὰ καὶ ἅγια. Εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι, ὅπως ὑπάρχουσιν ἐνστικτα εὐγενῆ καὶ ἄφρατα, τοιοῦτοτρόπως εὐρίσκονται καὶ ἐνστικτα κτηνώδη, ἀγρία καὶ μυσάρᾳ.

Ὁ ἄνθρωπος δὰ ἦτο κτήνος, βέβαια, ἀν ἄφριε τὰ ἐνστικτα ἐκεῖνα νὰ τὸν κυριαρχήσουσι καὶ ἀν δὲν προσεπάθει μὲ τὴν ἀγωγὴν, μὲ τὴν μόρφωσιν καὶ μὲ τὴν παιδείαν νὰ τὰ δαμάσῃ καὶ νὰ τὰ περιορίσῃ καὶ, ταῦτοχρόνως, διὰ τῶν μέσων αὐτῶν νὰ ὑψώσῃ τὰ ἄλλα ἐνστικτα, τὰ εὐγενῆ καὶ ἄφρατα, τὰ ὁποῖα δὰ τὸν ἀναδείξουσιν μέγαν, καλὸν πολίτην, χρήσιμον εἰς τὸν ἑαυτὸν του, τὴν κοινωνίαν καὶ τὴν οἰκογένειαν.

Τὰ χυδαῖα ὁμῶς ἐνστικτα, καθὼς σὰς εἶπα ἀνωτέρω, τὰ περιορίζουσι μόνον ἢ μόρφωσις καὶ ἢ ἀγωγή. Ταῦτα κατατρέγουσι μαζευμένα εἰς μίαν ἄκρην τῆς ψυχῆς τοῦ νέου. Τί δὲ περιμένουσι ἐκεῖ; Περιμένουσι μίαν εὐκαιρίαν, διὰ νὰ ἀναπυθῶσιν, διὰ νὰ κυριαρχήσουσι καὶ νὰ γίνουσι κύριοι τῶν πράξεων καὶ τῶν σκέψεων του.

Αἱ εὐκαιρίαι, τὰς ὁποῖας ἀναμένουσι τὰ χυδαῖα ἐνστικτα, εἶναι ἢ μέθη, αἱ κακαὶ συναναστροφαί, αἱ ἀναγνώσεις βιβλίων χωρὶς ἠθικὰς βάσεις, τὰ ὁποῖα ἐκδίδονται μὲ προορισμὸν νὰ ἐξερθεῖζουσιν τὰ νεῦρα καὶ τίποτε περισσύτερον.

Βιβλία, λοιπὸν, τὰ ὁποῖα περιγράφουσι, μὲ φαντασίαν μάλιστα ἀρρωστην, τὴν κοινωνίαν, ὅχι ὅτι εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ ὅπως εἶναι εἰς τὰ ἐγκληματικά της στρώματα, βιβλία, τὰ ὁποῖα ἀρέσκονται νὰ περιγράφουσι τὸ ἐγκλημα, τὰς ἀπιθάνους κλοπὰς, τὰ κακούργηματα, τοὺς φόνους καὶ τὰ παρόμοια, προξενοῦν ἓνα τέτοιον ἐρεθισμόν εἰς τὰ νεῦρα, φέρουσιν τέτοιαν κούρασιν εἰς τὴν ψυχὴν, ὡστε ὁ νέος, ὁ ὁποῖος ἔχει ποτισθῆ μὲ αὐτά, τοῦ λοιποῦ δὰ βλέπῃ τὸν κόσμον μὲ δολωμένον μάτι.

Αἱ καλλοναὶ τῆς φύσεως δὰ τοῦ προξενοῦν ἀηδίαν καὶ οἱ ἀδάσι παπαροῦναι

δὰ τοῦ ἐνθυμίζουσιν τὸ ἐγκλημα καὶ τὸ αἷμα.

Ζεῦρετε δὲ τί δυστυχεῖς εἶναι οἱ νέοι ἐκεῖνοι, ποῦ ἔχουσι τὰ νεῦρα καὶ τὴν ψυχὴν κουρασμένην ἀπὸ τέτοια ἀναγνώσματα;

Μάθετε, ὅτι εἰς τὴν καρδίαν των οὐδέποτε κυριαρχεῖ ἡ χαρὰ, τὰ νεῦρά των εἶναι ὑπερερεθισμένα καὶ δὲν εἶναι ἱκανοὶ νὰ ἐκτελέσουσι ἔστω καὶ τὸ ἐλάχιστον καλὸν ἔργον.

Ἡ ἀπελπισία τοὺς καταλαμβάνει γρήγορα, φαντάζονται, ὅτι γύρω ὁ κόσμος εἶναι ὅλοι ἐγκληματαῖοι, κακοῦργοι καὶ φονεῖς, ἀρνοῦνται κάθε ἀρετὴν καὶ ὅποιος ἀρνεῖται τὴν ἀρετὴν εἰς τοὺς ἄλλους, δὲν εἶναι ὁ ἴδιος ἱκανὸς νὰ ἀποκτήσῃ ἀρετὰς.

Αὐτὰ τὰ δυσάρεστα, καὶ πολλὰ ἄλλα σοβαρώτερα ἀκόμη, φέρει εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων ἢ ἀνάγνωσις βιβλίων, τὰ ὁποῖα νομίζει κανεὶς, ὅτι ἐγράφησαν μὲ τὸ αἷμα καὶ μὲ τὸ ἐγχειρίδιον, καὶ ὄχι μὲ τὴν μελάνην καὶ τὴν πένναν.

Ἴδού, διατί πρέπει νὰ τὰ ἀποφύγετε ἰδοῦ, διατί πρέπει νὰ τὰ δεωρῆτε ἐχθροὺς σας. Καὶ εἶναι. Διότι ἐκεῖνοι, ποῦ τὰ γράφουσιν, δὲν εἶναι ἄνθρωποι, ποῦ ἀγαποῦν τὴν κοινωνίαν· ἀγαποῦν μόνον τὸν ἑαυτὸν τους καὶ σκοπὸς των εἶναι νὰ κερδήσουσι χρήματα μὲ τὴν ἰδικὴν σας τὴν ψυχικὴν καταστροφὴν.

Σεῖς, φίλοι μου, ἀποδείξατέ τους, ὅτι δὲν πίπτετε θύμᾳ των. Ἐκπορεύσατε μακρὰν σας βιβλία τέτοιου περιεχομένου καὶ δώσατε νὰ ἐννοήσουσι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι σὰς τὰ προσφέρουσιν, ὅτι εἰσθε νέοι μὲ ἰσχυρὸν χαρακτήρα, μὲ ἄφρατα ἰδανικά, νέοι εὐέλπιδοι, οἱ ὁποῖοι δὰ δικαιοῦστε τοὺς πόθους ὄλων μας.

ΦΟΙΒΟΣ

'Ασ'Όλα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗΝ ΚΑΙ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

Μετ' Ιδιαίτερου τεύχους ΠΑΙΔΙΚΟΥ,
εκδιδομένου εβδομαδιαίως.

ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ: 1910

ΤΙΜΗΜΑ ΕΓΓΡΑΦΗΣ 40 ΤΕΥΧΩΝ

Διά τὴν Τουρκίαν (μετὰ τῶν ταχ. τελῶν) Γρ. 69

τὸ ἔξωτερικόν > > > Φρ. 20

Δι' ἔγγραφαί προσκληρώνονται.

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ = ΓΡΟΣΙΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Θ. ΚΑΒΑΛΙΕΡΟΣ ΜΑΡΚΟΥΙΖΟΣ

ΠΡΟΝΟΜΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ Δ. ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΓΑΛΑΤΑ, ΠΕΡΣΕΜΠΕ-ΠΑΖΑΡ, ΣΑΑΤΣΗ ΧΑΝ, ΑΡΙΘΜ. 16.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΩΣ

Μαρία ἦτο μία καλὴ μικρὰ κόρη. Ἀγαποῦσε πολὺ τὴν μητέρα της, ἡ ὁποία ἦτο πτωχὴ χήρα καὶ ἡ ὁποία τὴν εἶχε μοναδικὴν παρηγορίαν της.

Ἡ κόρη εἶχε τρυφερὰν καρδίαν καὶ καλὰ αἰσθήματα, καὶ θὰ ἦτο ὅλως διόλου τελεία

καὶ ἀξιαγάπητος κόρη, ἂν δὲν εἶχεν ἐν φοβερὸν ἐλάττωμα, τὸ ὁποῖον ἔκαμνε νὰ τὴν μισῇ ὁλος ὁ κόσμος.

Ἡ μικρὰ Μαρία ἦτο πάρα πολὺ περιεργος.

Ἦτο τόσο περιεργος, ὥστε ἔκαμνε κάθε τι, διὰ νὰ ἀκούσῃ καὶ νὰ μάθῃ τί λέγεται καὶ τί γίνεταί τριγύρω της.

Ἡ μητέρα της ἦτο ράπτρια. Αὕτη ἐδέχετο πολὺ συχνὰ εἰς τὸ σπίτι της διαφόρους κυρίας, αἱ ὁποῖαι ἤρχοντο διὰ νὰ προβάρουν τὰ ἐνδύματα, ποῦ εἶχον παραγγεῖλει.

Ἐπειδὴ δὲ αἱ κυρίαὶ αὐταὶ δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ ὀμιλήσουν ἔμπρὸς εἰς τὸ κορίτσι ἐκεῖνο, οὔτε νὰ κάμουν τῆς πρόβες των, ἡ μητέρα του ἠναγκάζετο νὰ τὸ στέλλῃ ἔξω εἰς τὸ πλαγινοῦ δωμάτιον. Αὐτό, βέβαια, δὲν ἤρεσεν εἰς τὴν Μαρίαν.

Ἡ περιέργεια ὅμως εἶναι φοβερὸν ἐλάττωμα· ὀδηγεῖ πολλάκις ἐκεῖνον, ποῦ τὴν ἔχει, εἰς τὸ νὰ κάμῃ πράξεις, αἱ ὁποῖαι δὲν ἀφοροῦν. Ἡ περιέργεια ἐπίσης ἐγένετο ἀφορομὴ πολλῶν δυστυχημάτων καὶ ἔκαμνε, ὥστε νὰ γίνῃ δυστυχὴς ὁ περιεργος.

Ἡ μικρὰ Μαρία, ὅταν ἐκλειδόνετο εἰς τὸ πλαγινοῦ δωμάτιον, ἀντὶ νὰ μὲν φρόνιμος καὶ νὰ περιμένῃ τὴν ὥραν, ποῦ θὰ ἐφευγον αἱ ἐπισκέπτριαί τῆς μητέρας της, ἀντὶ νὰ μὴ ἐνδιαφέρεται δι' ἐκεῖνα, ποῦ ἔλεγον αἱ κυρίαὶ, ἀφοῦ δὲν ἦσαν σχετικὰ μὲ αὐτήν, ἀντὶ νὰ κτυπᾷ τὰ μαθήματά της ἢ τὸ ἐργόχειρον, ἔκαμνε ὅλως διόλου τὸ ἐναντίον. Ἐβαζε τὸ

αὐτὶ εἰς τὴν θύραν καὶ προσπαθοῦσε νὰ ἀκούσῃ ἀπ' ἐκεῖ τί ἔλεγαν μέσα.

Βεβαίως, ἐκεῖνα, ποῦ ἔλεγαν αἱ κυρίαὶ δὲν ἀπέβλεπον εἰς τὴν Μαρίαν· αἱ κυρίαὶ οὔτε κἀν ἐπρόσεχον τὸ μικρὸ ἐκεῖνο κορίτσι καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὰς ὑποθέσεις των. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν τὴν ἔμελε τὴν Μαρίαν.

Ἦκουεν. Ἀδιάφορον καὶ ἂν δὲν ἐνόει τίποτε. Εἶχε τὴν περιέργειαν πολὺ βαθειὰ ριζωμένην μέσα εἰς τὴν καρδιά της καὶ τὸ ἐλάττωμα αὐτὸ δὲν τὴν ἀφινεν.

Ἡ μητέρα τῆς Μαρίας, ὅταν ἐνόησεν, ὅτι ἡ κόρη της εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ ἀκούῃ κρυφὰ πίσω ἀπὸ τὴν θύραν, ἐλυπήθη πάρα πολὺ. Διότι ἐνόησεν, ὅτι, ἂν ἡ κόρη της δὲν ἐδιορθώνετο ἀπὸ τὸ ἐλάττωμα ἐκεῖνο, κἀνεὶς, ὅταν θὰ ἐμεγάλωνε, δὲν θὰ τὴν ἀγαποῦσε, καὶ μάλιστα θὰ τὴν ἐμισοῦσαν καὶ θὰ τὴν ἀπεστρέφοντο ὅλοι.

Δι' αὐτὸ προσεπάθησε νὰ πείσῃ τὴν κόρη της, ὅτι αὐτὸ, ποῦ ἔκαμνε, ἦτο κακοήθεια καὶ ὅτι τὸ νὰ θάλλῃ νὰ ἀκούσῃ τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, ἦτο τὸ ἴδιον ὡς νὰ ἤθελε νὰ κλέψῃ τὰ χρήματά των ἢ ἄλλα πολὺτιμα πράγματά των, καὶ μάλιστα αὐτὸ ἦτο ἀκόμη φοβερότερον, διότι τὰ μυστικὰ τῶν ἀνθρώπων ἀνήκουν μόνον εἰς αὐτοὺς καὶ εἶναι δι' αὐτοὺς πολυτιμώτερα ἀπὸ τὰ χρήματα.

Ἡ Μαρία ὅμως δὲν ἤκουε τὰς συμβουλὰς τῆς μητρός της. Τοῦναντίον μάλιστα, ἐπήγαινε καὶ εἰς τὰ γειτονικὰ σπίτια, διὰ νὰ εἰσπορέσῃ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ κλέψῃ μυστικά.

Ὅταν ὅμως τὴν ἐνόησαν, ἤρχισαν νὰ τὴν δέχωνται μὲ πολὺ ἀσχημον τρόπον καὶ μάλιστα πολλοὶ οὔτε τὴν ἐδέχοντο. Τῆς ἔκλειον τὴν θύραν.

Ἡ μικρὰ περιεργος, λοιπόν, ἐπέστρεψε σπῆτι λυπημένη καὶ θυμωμένη μὲ τὰς οἰκογενείας, αἱ ἐπεῖτα δὲν τὴν ἐδέχοντο. Εἰς τὸν θυμὸν της ἐλάμβανε τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ ὑπάγῃ πλέον εἰς αὐτάς, ἀλλ' ἡ περιέργεια τὴν παρέσυρεν. Ἐπήγαινε, λοιπόν, πάλιν εἰς τὰ ἴδια σπίτια, ἀλλ' ἐκεῖ τὴν ἐδέχοντο μὲ τὸν ἴδιον αὐστηρὸν τρόπον. Ἐν τούτοις, ἡ Μαρία δὲν ἐλάμβανε ἀπόφασιν νὰ διορθωθῇ ἀπὸ τὸ φοβερόν της ἐλάττωμα.

Μίαν ἡμέραν κάποια πλουσία κυρία ἐξήγησε νὰ ὀμιλήσῃ εἰς τὴν μητέρα της.

Ἐπρόκειτο νὰ παραγγεῖλῃ μίαν ἐνδυμασίαν διὰ κάποιαν ἑορτήν, ἡ ὁποία θὰ ἐδίδετο προσεχῶς καὶ ἤθελε νὰ κρατηθῇ τὸ πρᾶγμα μυστικόν. Ἡ Μαρία ἦτο ἔμπρὸς τὴν ὥραν, ποῦ ἤλθεν ἡ ξένη ἐκεῖνη κυρία. Ἡ μητέρα της τότε ἀμέσως τῆς ἔκαμε σημεῖον νὰ φύγῃ. Ἡ μικρὰ περιεργος τὸ ἔκαμε μὲ μεγάλην τῆς λύπην.

Ὡ! πόσον ἤθελε νὰ μάθῃ τί θὰ ἔλεγεν εἰς τὴν μητέρα της ἡ πλουσία ἐκεῖνη κυρία! Δι' αὐτὸ ἡ κόρη, κυριευμένη ἀπὸ τὸ φοβερόν της ἐλάττωμα, μόλις ἐπέρασεν εἰς τὸ πλαγινοῦ δωμάτιον, ἀμέσως ἔβαλε τὸ αὐτὶ εἰς τὴν θύραν, ἡ ὁποία, κατ' εὐτυχίαν της, εἶχε μείνει μισοανοικτή.

Τότε ἡ κυρία ἤρχισεν νὰ ὀμιλῇ, ἀλλ' ὅταν

ἐστρεψε καὶ εἶδεν, ὅτι ἡ θύρα δὲν ἦτο καλὰ κλεισμένη, ἐσηκώθη καὶ τὴν ἐτράβηξεν.

Αἴφνης ἠκούσθη μία κραγγὴ φοβερὰ. Μία φωνή, τὴν ὁποῖαν ἐπροξένει σπαρακτικὸς πόνος.

Ἡ κυρία καὶ ἡ ράπτρια ἔτρεξαν καὶ βλέπουν νὰ κῆται πεσμένη κάτω καὶ ἀναίσθητος ἡ μικρὰ Μαρία.

Τί εἶχε συμβῆ; Καθὼ, ἡ περιεργος κόρη ἐστέκετο εἰς τὴν θύραν, διὰ νὰ ἀκούσῃ τὰ μυστικά, ποῦ θὰ ἔλεγοντο, εἶχε βάλει τὸ χέρι της εἰς τὸ μέρος, ὅπου κλείει ἡ θύρα. Ὅταν δὲ ἡ κυρία ἤλθε νὰ τὴν κλείσῃ, τότε ἐμάγκωσε τὸ χέρι τῆς Μαρίας, ἡ ὁποία ἀπὸ τὸν πόνον ἔπεσε κάτω λιποθυμισμένη.

Ἀμέσως ἔτρεξαν νὰ φωνάξουν ἕνα ἱατρόν· Ἡ Μαρία ὑπέφερε πολὺ καὶ ἐπονοῦσεν.

Ὁ ἱατρὸς ἐξήτασε τὸ πονεμένον χέρι τῆς μικρᾶς κόρης καὶ εὔρεν, ὅτι ὁ δάκτυλός της εἶχε τραυματισθῆ πολὺ σοβαρὰ.

Αὐτὸ ἠνάγκασε τὴν Μαρίαν νὰ μείνῃ εἰς τὸ κρεβάτι δύο μῆνες, διὰ νὰ θεραπεύσῃ τελείως τὴν πληγὴν της.

Ὅταν ἡ μικρὰ Μαρία ἠσθάνετο εἰς τὴν ψυχὴν της τὴν περιέργειαν νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἀκούσῃ τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, ἀμέσως ὁ πόνος τὴν ἔκαμνε νὰ κτυπᾷ εἰς τὸ πληγωμένον της δάκτυλο καὶ ἡ πληγὴ αὕτη τὴν ἔκαμε νὰ διορθωθῇ.

Ἐπειδὴ δὲ ἀπὸ τὸν καιρὸν ἐκείνον τὸ παιδί δὲν ἐφρόντιζε νὰ μανθάνῃ τὰ μυστικὰ τῶν ἄλλων, οὔτε ἄκουε κρυφὰ πίσω ἀπὸ τὴν θύραν τί ἔλεγον, ἀλλ' ἐπεδίδετο εἰς τὸ ἐργόχειρόν της, διὰ τοῦτο ὅλοι ἤρχισαν τὰ τὴν ἀγαποῦν, ὅλοι τὴν ἐδέχοντο εἰς τὸ σπίτι των καὶ ὅλοι τὴν ἐλάτρευον.

Ἡ μικρὰ Μαρία ἐτιμωρήθη ἔνωρις διὰ τὴν περιέργειάν της καὶ δι' αὐτὸ ἐδιορθώθη. Ἀγαπητὰ μου παιδιὰ, ἂν ἔχετε καὶ σὺς κἀνεν παρόμοιον ἐλάττωμα, διορθώσατέ το, διότι εἶναι φόβος μήπως τιμωρηθῆτε περισσότερο ἀπὸ τὴν μικρὰν περιεργον.

(M^o Z. Carrand)

ΤΙΜΟΣ ΔΕΙΜΙΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἡ γλῶσσα εἶναι αἰτία πολλῶν κακῶν.

Νὰ εἶσαι τολμηρὸς μὲ περισκέψιν καὶ ὄχι τολμηρὸς ἀπερίσκεπτος.

Ὁ Θεὸς τιμωρεῖ τοὺς ὑπερηφάνους.

Πολὺ διαφέρει τὸ σῶμα ἀπὸ τὴν ψυχὴν· τὸ μὲν εἶναι θνητόν, ἡ δὲ ψυχὴ ἀθάνατος.

Νὰ εἶσαι ἐγγνώμων καὶ πιστὸς εἰς τοὺς φίλους σου ἐκείνους, τοὺς ὁποίους εἶδες καὶ ἐγνώρισες εἰς περιστάσεις σου δεινὰς.

Τὰς πλείστας βλάβας κατὰ σοῦ πράττεις σὺ ὁ ἴδιος.

Ευτυχώς υπήρχε μέσα εις τὸ πλοῖον μεγάλη ποσότης ἀπὸ τὰ ἐνδύματα, ποῦ εἶναι ἀπαραίτητα διὰ μίαν ἐκδρομὴν πολλῶν ἐξομαζών. Ἀκόμη δὲ μέσα εἰς τὰς ἱματιοθήκας τοῦ πληρώματος ὑπῆρχεν πολλὰ ἐνδύματα χονδρὰ καὶ ἀδιάβροχα.

Δι' ὧν αὐτοὺς τοὺς λόγους, ἂν ἡ περιστάσις τὸ ἔλεγε καὶ τὰ παιδιὰ ἔφιναν τὸ πλοῖον, διὰ νὰ εἶδον κατοικίαν περισσότερον ἀσφαλῆ, καθὲν ἀπὸ αὐτὰ θὰ εἶχαν ἀρκετὰ ἐνδύματα καὶ σκεπάσματα, καὶ ὅλα αὐτὰ καὶ διὰ μίαν διαμονὴν παρατεταμένην...

Παρατεταμένην!... λέξις, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ σημαίῃ καὶ: παντοτεινὰ!

Ἴδού τί ἀκόμη κατέγραφεν εἰς τὸ σημειωματάριόν του ὁ Γόρδων: δύο βαρόμετρα, ἓνα θερμόμετρον, δύο ναυτικά ὥρολόγια καὶ ἀρκετὰς σάλπιγγας, ἀπ' ἐκείνας, ποῦ χρησιμοποιοῦν οἱ ναυτικοὶ εἰς τὸν καιρὸν τῆς ὀμίχλης· μαζὶ δὲ μὲ αὐτὰ: τρία τηλεσκόπια, μίαν κυζίδα, ἓνα ἰδιαίτερον ὄργανον, τὸ ὁποῖον ἐδείκνυε τὴν προσέγγισιν τῆς θυέλλης, καὶ πολλὰ ἄλλα ναυτικὰ ἐργαλεῖα. Τέλος, ὑπῆρχε καὶ ἓν μικρὸν ἀπὸ καουτσούκ ἀκάτιον, τὸ ὁποῖον ἐμαζεύετο σὺν μιᾷ βελίτσᾳ καὶ ἐχρησίμευε διὰ νὰ περνοῦν ποταμὸν ἢ λίμνην.

Ὅσον διὰ τὰ λοιπὰ ἐργαλεῖα, τὸ κινώτιον τοῦ ξυλουργοῦ εἶχε διπλὰ καὶ τριπλὰ, δὲν εἴλεπον δὲ οὔτε αἱ βελόναι, τὰ κουμδιά, αἱ καρφίτσαι, κλωστοὶ καὶ τὰ παρόμοια, μὲ τὰ ὁποῖα αἱ μητέρες εἶχον ἐφοδιάσει τὰ παιδιὰ τῶν.

Ἐπίσης δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ στατηθοῦν φωτιά, διότι ὑπῆρχεν εἰς τὸ πλοῖον μεγάλη προμήθεια ἀπὸ σπέρτα καὶ ἄλλας εὐφλέκτους ὕλης.

Χάρται γεωγραφικοὶ ἀφθονοὶ ὑπῆρχον εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλ' αὐτοὶ ἦσαν εἰδικῶς διὰ τὰς ἀκτὰς τοῦ Νεοζηλανθικοῦ ἀρχικελεύου καὶ συνεπὶς ἀχρηστοὶ δι' αὐτὸ τὸ ἀγνωστον μέρος.

Ευτυχῶς ὁ Γόρδων εἶχε πάρει μαζὶ του ἓνα γενικὸν ἀτλαντα, ὁ ὁποῖος περιεῖχε τὸν ἀρχαῖον καὶ νέον κόσμον. Ἡ βιβλιοθήκη τοῦ πλοίου περιελάμβανεν ἀρκετὸν ἀριθμὸν καλῶν βιβλίων, πρὸ πάντων διηγήσεις ταξιδίων καὶ μερικὰ ἐπιστημονικὰ ἔργα, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τοὺς δύο περιφήμους «Ροβινσώνας», τοὺς ὁποῖους ὁ Δαρθέης ἔσωσε, καθὼς ὁ Αἰνείας τοὺς ἐφροστούς θεούς, ὁ δὲ Γκάρνερ τὸ ἀγαπημένον του ὄργανον.

Εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ πλοίου εὐρίσκοντο ἐπὶ πλέον καὶ πολλὰ γραφικὰ ὄπλα, μολόβια, πένναι, μαλάνη, χαρτί, ἓν ἡμερολόγιον ναυτικόν, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ Βάξτερ ἀνέλαβε νὰ σβύνη κάθε παρερχομένην ἡμέραν.

— Τὴν δεκάτην Μαρτίου τὸ δυστυχισμένον μας Σλοῦγκι ἐξέκειλε!... σβόνη, λοιπόν, τὴν

10 Μαρτίου καὶ ὅλας τὰς ἡμέρας, ποῦ εἶναι πρῖν.

Ἀλλὰ τὸ χρηματοκινώτιον; Καὶ αὐτὸ ἐπίσης εἶχε τὸ περιεχόμενον του. Εὐρίσκοντο μέσα εἰς αὐτὸ πεντακόσιαι χρυσαὶ λίραι. Ἴσως τὸ χρῆμα αὐτὸ θὰ ἐχρησιμοποιεῖτο, ἂν οἱ μικροὶ ναυαγοὶ κατώρθονεν νὰ φθάσουν εἰς κάποιον λιμένα, ἀπὸ τὸν ἔποιν καὶ νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πατρίδα τῶν.

Ὁ Γόρδων ἤρχισε νὰ καταγράψῃ καὶ νὰ ἐξετάζῃ τὰ διάφορα βρέλια, τὰ ὁποῖα ἦσαν τοποθετημένα εἰς τὸ χαμηλότερον ἀμπέρι τοῦ πλοίου. Τὰ βρέλια περιεῖχον διάφορα ποτά, ἀλλὰ μὲ τὴν σύγκρουσιν εἶχον σπάσει καὶ τὸ περιεχόμενον εἶχε χυθῆ κατὰ μέγα μέρος. Ἐπρεπε μὲ κάθε τρόπον νὰ περισωθῇ τὸ ὑπόλοιπον.

Καὶ εἶχον σωθῆ ἀκόμη ἀρκετὰ ταμετζάνας μὲ διάφορα ποτά.

Βλέπετε, λοιπόν, ὅτι οἱ ναυαγοὶ τοῦ Σλοῦγκι εἰμποροῦσαν νὰ θεωροῦν, ὅτι ἡ ὀλιγὴ ζωὴ τῶν ἦτο ἐξησφαλισμένη, τοῦλάχιστον δι' ἓν χρονικὸν διάστημα. Ἐμενε μόνον νὰ ἐξετασθῇ, ἂν ὁ τόπος παρουσίαζε μερικὰ προϊόντα, μὲ τὰ ὁποῖα θὰ ἔκαμνον οἰκονομίας εἰς τὰς προμηθείας τῶν.

Ἀληθινὰ, ἂν εἶχον ριφθῇ εἰς νῆσον, δὲν εἶχον κάμμιν ἀκίδα νὰ φύγουν ἀπ' ἐκεῖ, ἐκτός, ἂν κάποιος πλοῖον ἐπλησίαζεν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα. Νὰ ἐπιδιορθώσουν τὸ πλοῖον, νὰ τοῦ ἐμβαλώσουν τὰ σπασμένα του μέρη, νὰ στηλώσουν κατάρτια καὶ κενιά, ἔλ' αὐτὰ ἦσαν ἀνώτερα τῶν δυνάμεων τῶν καὶ δὲν εἶχαν εἰς τὴν διάθεσίν των τὰ ἀπαιτούμενα ἐργαλεῖα.

Ὅσον δὲ διὰ νὰ κατασκευάσουν νέον πλοῖον μὲ τὰ ἀπομεινάρια τοῦ καλαίου καὶ αὐτὸ ἦτο ἀκατόρθωτον ἀπὸ τὰ παιδιὰ ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα δὲν εἶξευραν διόλου ἀπὸ ναυπηγικὴν.

Ἄν εἶχαν, τοῦλάχιστον, τὰς δύο μεγάλας βάρκας τοῦ Σλοῦγκι, ἀλλὰ καὶ αὐτὰς τὰς εἶχαν παρασύρει τὰ κόματα...

Πρὸς τὸ μεσημέρι οἱ μικροὶ, ὀδηγούμενοι ἀπὸ τὸν Μόκο, ἐπέστρεψαν εἰς τὸ πλοῖον. Εἶχαν ἐργασθῇ πολὺ πρακτικῶς καὶ ἐπωφελῶς. Εἶχον μαζεύσει πολλὰ κογγύλια καὶ ὄστρακα. Ὅσον δὲ διὰ τὰ αὐτὰ, ὑπῆρχε πολλὴ ποσότης, διότι ὁ Μόκο παρατήρησεν, ὅτι ὑπῆρχαν πάρα πολλοὶ περιστραῖ τῶν βράχων, αἱ ὁποῖαι εἶχον τὰς φωλεὰς τῶν μέσα σ' αὐτοὺς.

— Αὐτὸ εἶναι εὐχάριστον, εἶπεν ὁ Μπριάν' μὴ ἀπ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας θὰ διοργανώσωμεν κυνηγετικὴν ἐκδρομὴν, ἡ ὁποία εἰμπορεῖ νὰ μᾶς φέρῃ καλὸν ἀποτέλεσμα.

— Βεβαίωτατα, ἀπήντησεν ὁ Μόκο, μὲ δύο τρεῖς τουφεκίδες μποροῦμεν νὰ ἐπιτύχωμεν δύο-τρεῖς δεκάδες. Καὶ τὰς φωλεὰς εἶναι εὐκόλον νὰ φθάσωμεν.

— Σύμφωναι, εἶπεν ὁ Γόρδων' Δόνιφαν, θὰ ἤθελες αὐριοῦν νὰ πάμε κυνήγι;

— Προθυμότατος, ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν. Ὁ Βέμπ, Κρές, ὁ Βίλκοξ, θὰ ἔλθουν μαζὶ μου;

— Πολὺ εὐχαρίστως, ἀπήντησαν τρεῖς παιδικαὶ φωναὶ εὐχαριστημέναι, διότι θὰ ἐπιδοθοῦν εἰς τὰ κυνήγια, ποῦ τόσο ἀγαποῦσαν.

— Προσέχετε ὁμοῦς! σὰς συμβουλεύω νὰ μὴ σκοτώσατε πολλὰ περιστέρια. Αὐτὰ εἰμποροῦμεν νὰ τὰ σκοτώσωμεν ὅτι ὄρα θέλο-

μεν. Ἄλλ' ἐκεῖνο, ποῦ σὰς συνιστῶ, εἶναι νὰ μὴ ξεθεύετε ἀδίκᾳ τὸ μπαροῦτι.

— Καλά... καλά..., ἀπήντησεν ὁ Δόνιφαν, ὁ ὁποῖος δὲν ὀπέφερε τὰς παρατηρήσεις, καὶ μάλιστα ἔταν προήρχοντο ἀπὸ τὸν Μπριάν.

Μίαν ὥραν ὑστερον, ὁ Μόκο εἰδοποιεῖ, ὅτι τὸ πρέγευμα ἦτο ἔτοιμον. Ὅλοι βικιστικοὶ ἀνέδησαν εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἐκάθησαν εἰς τὸ ἐστιατόριόν του. Ἐξ αἰτίας τῆς κλίσεως τοῦ πλοίου, ἡ τράπεζα ἔγερνε πάρα πολὺ, ἀλλ' αὐτὴ δὲν ἐνωχλοῦσε διόλου τὰ παιδιὰ, ποῦ ἦσαν συνειθισμένα εἰς πολλὰ παιγνίδια ἰσορροπίας.

Τὰ ὄστρακα καὶ τὰ κογγύλια ἐφάνησαν νοστιμώτατα, ἂν καὶ ἡ μαγειρικὴ τῶν δὲν ἦτο τελεία. Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὰ παιδιὰ δὲν εἴλεπον ἢ ὄρεξις, ἢ ἔποικ εἶναι ἢ καταληλεθῆ μαγειρικῇ.

Τὸ ἀπόγευμα ἐχρησιμοποίησαν τὰ παιδιὰ εἰς διαφόρους ἐργασίας, ἐτακτοποιήσαν τὰ διάφορα πράγματα, ὅσα εἶχαν καταγραφῆ.

Ἐν τῇ μεταξὺ ὁ Ζεγκίν καὶ οἱ μικροὶ τοῦ φίλοι ἐψάρευον εἰς τὸν ποταμὸν, ὅπου εὐρίσκοντο ψάρια διαφόρων εἰδῶν. Ἐπειτα μετὰ τὸ γεῦμα, ὅλοι ἐπήγαν νὰ κοιμηθοῦν ἐκτός τοῦ Βάξτερ καὶ τοῦ Βίλκοξ, οἱ ὁποῖοι θὰ ἐφύλαττον ἕως τὸ πρωῒ.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐπέρασεν ἡ πρώτη νύκτα ἐπάνω εἰς τὴν ξηρὰν αὐτὴν τοῦ Εἰρηνικοῦ ὠκεανοῦ.

Ἀληθινὰ τὰ παιδιὰ αὐτὰ εἶχαν πολλὰς προμηθείας, πολὺ περισσοτέρας, βίβλια, ἀπὸ τὰς προμηθείας ἄλλων ναυαγῶν. Εἰς τὴν θέσιν δὲ ὅπου εὐρίσκοντο, ἂν ἦσαν μεγάλοι ἄνδρες, θὰ κατώρθονεν μεγάλα πράγματα ἀλλὰ ἦσαν παιδιὰ — τὸ μεγαλύτερον ἦτο δεκατεσσάρων ἐτῶν — τί εἰμποροῦσαν νὰ κάμουν;

5. — Ἐρευναι.

— Ἦτο νῆσος ἢ ἡπειρος ἢ χώρα, εἰς τὴν ὁποῖαν ἐξέκειλε τὸ Σλοῦγκι.

Ἴδού τὸ μέγα πρόβλημα, τὸ ὁποῖον ἀπησχόλει τὸν Μπριάν, τὸν Γόρδωνα καὶ τὸν Δόνιφαν, οἱ ὁποῖοι, λόγῳ τοῦ χαρακτήρος, τῆς εὐφυίας τῶν καὶ τῆς ἡλικίας, εἶχον ἀναδειχθῆ ἀρχηγοὶ τῆς μικρᾶς αὐτῆς ἀποικίας.

Τὰ παιδιὰ αὐτὰ ἐσκέπτοντο διὰ τὸ μέλλον, ἔνθ οἱ μικροὶ τῶν σάντροφοι ἐσκέπτοντο μόνον τὸ παρὸν. Δι' αὐτὸ καὶ πολλὰς φορὰς συνωμίλουν διὰ τὸ ζήτημα αὐτὸ.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἡ ξηρὰ αὐτῇ, εἴτε ἦτο ξηρὰ ἡπείρου εἴτε νήσου, δὲν ἀνηκεν εἰς τὴν χώραν τῶν Τροπικῶν καὶ αὐτὸ ἐφαίνετο ἀπὸ τὴν φυτεῖαν τῆς, ἡ ὁποία ἦτο ὅλως διόλου διάφορος. Δι' αὐτὸ ὑπῆρχε φόβος, ὅτι ὁ χειμὼν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα θὰ ἦτο πολὺ δυνατός.

Τὴν ἐποχὴν ἀκόμη ἐκαίνην τάπητες ἀπὸ ξηρὰ φύλλα ἐκάλυπτε τὸ ἔδαφος εἰς τὰ δάση. Μόναί αἱ πεσκαὶ καὶ αἱ ἐλαφαὶ εἶχον διατηρήσει τὸ πράσινον χρομᾶ τῶν.

— Γι' αὐτὸ ἔχω τὴν ἰδέαν, εἶπεν ὁ Γόρδων τὴν ἐπομένην ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποῖαν τὸ Σλοῦγκι εἶχε γίνεῖ κατοικία, ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἐγκατασταθῶμεν εἰς τὴν πλευρὰν αὐτὴν ὀριστικῶς.

Christian von Bomhard

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΒΙΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΥΙΟΝ ΜΟΥ

Μετάφρασις ἐκ τοῦ Γερμανικοῦ
ὑπὸ τοῦ πανιερωτάτου μητροπολίτου Σελωνίας
κ. ΓΕΡΜΑΝΟΥ,
διευθυντοῦ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς.

Χ Α Ρ Α

Αἱ τέρψεις τοῦ βραχυτάτου ἀνθρωπίνου βίου, ὅταν παρέλθωσι τὰ νεανικά ἔτη καὶ ἐὰν θέλῃ τις ὑπὸ τέρψεις νὰ ἐννοῇ καίτι ἀνώτερον ἢ τὰς συνήθεις ἀπολαύσεις, ἔχουσιν ἀνάγκην στερεᾶς βάσεως. Ἐπιδοκιμασία, τιμὴ καὶ ἔπαινος ἢ καὶ τι πλεόν, ἐπιβράβευσις [καὶ προτίμησις ἀποτελοῦσι διὰ τὸν λογικὸν ἀνθρώπον σπουδαίαν τέρψιν τῆς ζωῆς αἰτιῶν. Ἀλλὰ τί ἀπαιτεῖται πρὸς τοῦτο; Οὐδὲν ὀλιγώτερον ἢ παρελθόν, διανυθέν ἐν ἀκρᾷ ἐπιμελείᾳ καὶ φιλοπονίᾳ. Πρόκειται περὶ τέρψεων οἰκογενειακῶν; Ταῦτα παρασκευάζουσιν ἢ ἐγκράτεια ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ καὶ ὁ ἐθισμὸς εἰς τὴν ταξιν καὶ τὴν ἀπλότητα.

Τὸ αὐτὸ ἰσχύει καὶ περὶ τῶν ἄλλων τέρψεων. Οὐδὲν ἐξ ἐκείνων, τὰ ὅποια ἐξασφαλίζουσιν, παρὰ μόνιμον τέρψιν τοῦ βίου, παρέχεται εἰς ἡμᾶς δωρεάν. Εὐθηνὰ ἀγοράζει τις μόνον τὰς παροδικὰς ἡδονὰς.

Ὁ ροῦς τοῦ συνήθους βίου φέρει μεθ' ἑαυτοῦ πολλὰς σιωπηλὰς εὐχαριστήσεις, τῶν ὁποίων τὸ θέλητρον δὲν πρόκειται νὰ ἐπαμβλύνη ἢ συνήθεια. Αὗται ἀποτελοῦσι διὰ τὴν καρδίαν ὑγιεινὴν τροφήν, τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἀηδιάζει τις, ὅπως οὐδὲ τὸν καθημερινὸν ἄρτον. Μεταξὺ τῶν ἐργασίμων ἡμερῶν παρεμβάλλονται καὶ ἑορταί.

Τὴν μεγίστην τέρψιν εἰς μὲν τὸν λόγιον παρέχουσιν αἱ σπουδαὶ αὐτοῦ, εἰς δὲ τὸν ἄλλα ἐπαγγελλόμενον, ἡ ἐκτέλεσις τοῦ ἔργου αὐτοῦ. Οὗτοι εἰς ἐκείνον, ὅστις δὲν ἀγαπᾷ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ καὶ ὑπολαμβάνει αὐτὸ ἀγαρίαν.

Προσπάθει νὰ ἦσαι κατὰ τὸ δυνατόν εὐθυμος. Πρὸς τοῦτο ἀπαιτοῦνται φρενὸς τῆς ὑγείας, ἧτις εἶναι ὄρος ἀπαραίτητος τῆς εὐθυμίας, ἀπαλλαγὴ ἀπὸ καρδιοβόρων μεριμνῶν, γαλήνη τῆς συνειδήσεως.

Ὅταν δὲ καὶ ὁ Θεὸς χαρίσῃ τὴν εὐλογίαν Αὐτοῦ καὶ διαφυλάσῃ ἀπὸ ἐπιτάκτων κακῶν, τότε ὁ βίος τοῦ λογίου ἐν τῇ συνόλῳ αὐτοῦ διανύεται φαιδρὸς καὶ πλήρης χαρᾶς, ἕνεκα τοῦ ὁποίου καὶ καθ' ἑκάστην, πρὶν ἢ κατακλιθῆναι, καὶ ἐν τέλει, κατὰ τὴν ὑστάτην ἐν Κυρίῳ ἀνάστασιν, ὀφείλει οὗτος ἀπὸ καρδίας νὰ εὐχαριστῇ τὸν Θεόν.

Χ Ρ Η Μ Α

Τὸ χρῆμα κυβερνᾷ τὸν κόσμον. Ὁ πλοῦτος εἶναι δύναμις, ἡ πενία δὲ ἀδυναμία. Τίς δὲν τὸ γνωρίζει; Ἄλλ' ὁ ὀρισμὸς τοῦ χρήματος δὲν εἶναι εὐκόλος· ἐνέχει πολὺ τὸ αἰνιγματικὸν καὶ πολλακίς νομίζει τις, ὅτι, ὑπὸ τὸ εὖσημον αὐτὸ μέταλλον, κρύπτεται τι τὸ διαβολικόν. Ὅτι εἶναι τὸ αἷμα

καὶ τὰ νεῦρα ἐν τῷ ἀνθρωπίνῳ σῶματι, τοῦτο εἶναι τὸ χρῆμα ἐν τῇ σῶματι τῆς πολιτείας· τὸ παρέχον ζωὴν καὶ δύναμιν. Τὸ χρῆμα ἀντιπροσωπεύει μίαν ἰδέαν, ἧτις φαίνεται, ὅτι σημαίνει τὴν πνεύνοσιν καὶ σύσφιγγεν πολλῶν διὰ κατευθύνσεως τῶν εὐεργεσιῶν πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, οὕτως, ὥστε ἐν τῇ κατευθύνσει ταύτῃ ταυτοχρόνως, ὡς ἐν τῇ μαγνήτῃ, ὑπάρχει καὶ τὸ θέλητρον νὰ βαδίση τις αὐτήν. Λέγουσι συνήθως, ὅτι δὲν ὑπάρχει ἔλη ἄνευ πνεύματος καὶ δὲν ὑπάρχει πνεῦμα ἄνευ ἔλης. Τοῦτο ἀληθεύει ἀκριβῶς ὡς πρὸς τὸ χρῆμα. Διότι ἐν τῇ τραχείᾳ καὶ πεπισμένη ταύτῃ ἔλη ὑπάρχει πολὺ τὸ πνευματικόν, τὸ ὁποῖον, ὡς ἡ κερφισμένη θερμότης, περιστάσεως δοθείσης, ἀμέσως ἐξορμᾷ.

Τὸ χρῆμα εἶναι μέσον, ἀλλὰ μέσον, τὸ ὁποῖον αὐθις καθίσταται σκοπός, διότι ὅλοι θέλουσι ν' ἀποκτήσωσιν αὐτό. Ἡ ἄλγία αὐτοῦ εἶναι ἐξ ἴσου φανταστικὴ καὶ πραγματικὴ, διότι καὶ αὐθις ὁ πραγματικὸς κόσμος τῶν αἰσθήσεων ἡμῶν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ φανταστικόν. Τὸ χρῆμα, κατὰ τὰς περιστάσεις, εἶναι μηδέν, καὶ εἶναι τὸ πᾶν· εἶναι μία ἀντίφασις, ὁμοία πρὸς ἐκείνας, καθ' ὧν παλαίσι ἡ μεταφυσικὴ. Δὲν δύναται κανεὶς νὰ ἐπιμήσῃ ἀρκοῦντως, ἀλλὰ καὶ νὰ περιφρονήσῃ ἀρκοῦντως τὸ χρῆμα· τὸ χρῆμα ὁμοῦς εἶναι ἀπαραίτητον εἰς τὸν πεπολιτισμένον ἀνθρώπον. Τὰ ἀποτελέσματα αὐτοῦ εἶναι ἐξ ἴσου ὠφέλιμα καὶ ἐπιβλαβῆ, προκαλοῦσιν ἐξ ἴσου τὸν θαυμασμόν καὶ τὴν ἀπιστοφίην. Ὅφειλε ἕκαστος [νὰ ταίη πρὸς ἀπόκτησιν αὐτοῦ, ὅταν τοῦτο ἦτο ὁ ὑψιστος σκοπὸς τῆς ἡμετέρας ἐνεργείας, ἀλλὰ καὶ νὰ θεωρῇ συγχρόνως τὴν τάσιν ταύτην ὡς εὐταλῆ καὶ ἀπορριπτέαν.

Τ Α Ζ Ω Α

Ποτὲ δὲν θὰ πειράξω
τὰ ζῶα τὰ καυμίνα·
μὴ τάχα σὺν ἐμένα
κ' ἐκεῖνα δὲν ποιοῦν;

Θὰ τὰ χαϊδεύω πάντα,
προστάτης των θὰ γέινω,
ποτὲ δὲν θὰ τ' ἀφίνω
στοὺς δρόμους νὰ πεινοῦν.

Ἄν δὲν μιλοῦν κ' ἐκεῖνα
κι' ὁ λόγος ἂν τοὺς λείπῃ,
μήπως δὲν νοιῶθουν λύπη,
δὲν νοιῶθουν καὶ χαρὰ;

Μήπως καρδίᾳ δὲν ἔχουν
σιὰ σιῆθῃ των κρυμμένη,
ποῦ τὴ χαρὰ προσμένει
κι' ἀγάπῃ λαχταρᾷ;

Ἀκόμα κι' διὰν βλέπω
πῶς τὰ παιδεύουν ἄλλοι,
ἐγὼ θὰ τρέχω πάλι
μὲ θάρρος σταθερό.

Θὰ προσπαθῶ μὲ χάρδια
τὸν πόνο των νὰ γιάνω
κι' ὅτι πορῶ θὰ κάνω
νὰ τὰ παρηγορῶ.

ΤΙ; ΠΩΣ; ΔΙΑΤΙ;

— Τι ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἀστρῶν καὶ τῆς γῆς;

Πέραν τῆς γήινης ἀτμοσφαιράς, ἡ ὁποία περιβάλλει τὴν σφαιρὰν μας, πέραν, δηλαδή, ἀπὸ τὸ στρώμα τῶν ἑκατὸν περίπου χιλιόμετρων ὕψους, ὑπάρχει τὸ κενόν, δηλαδή ἕκτασις ἐστερημένη κάθε εἶδους ὕλης καὶ διὰ μέσου τοῦ ὁποίου μόνον αἱ φωτεινὰ ἀκτίνες, τὰ θερμαντικὰ καὶ τὰ ἠλεκτρικὰ κῆματα περνοῦν. Ἐκεῖ κάμνει πολὺ ψῦχος, ἐκεῖ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ.

— Διατί τὰ σύννεφα ἔχουν διάφορα χρώματα;

Οἱ ὕδατμοί, συμπυκνωμένοι εἰς μορφήν σταγόνων, σχηματίζουν τὰ νέφη, τὰ ὅποια εἶναι τόσο μαλλον ὁρατά, ὅσον ἡ συμπύκνωσις των εἶναι μεγαλειότερα. Τὸ χρῶμα τῶν νεφῶν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν τρόπον, μετὸν ὁποῖον κατὰ ἀπορροφᾶσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, καὶ ἀπὸ τὸν πλάγιον τρόπον, κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ ἥλιος ἔρχεται εἰς ἐπαφήν μετὰ τὰ σύννεφα. Δι' αὐτοῦ ἐξηγοῦνται τὰ ὠραία καὶ λαμπρὰ χρώματα, τὰ ὅποια παρουσιάζουν τὰ σύννεφα εἰς μερικὰς δύσεις τοῦ ἡλίου.

— Διατί τὰ φύλλα τῶν δένδρων εἶναι δλα πράσινα, ἀλλὰ τὰ ἄνθη εἶναι διάφορων χρωμάτων;

Τὰ φύλλα τῶν φυτῶν εἶναι πράσινα, διότι περιέχουσιν οὐσίαν, ἡ ὁποία ἐπιτρέπει εἰς τὰ φυτὰ νὰ ἀπορροφᾶσι τὸν ἀνθρακὰ, τοῦ ὁποίου ἔχουν ἀνάγκην. Εἰς τὰ ἄνθη ὁμοῦς ἡ ἀνάγκη αὐτὴ δὲν ὑπάρχει.

— Πῶς αἱ ταξιδιωτικαὶ περιστεραὶ εὐρίσκουν τὸν δρόμον των;

Εἶναι ἀληθινὰ ἐκκληκτικὸν τὸ φαινόμενον αὐτό, πῶς αἱ περιστεραὶ, καὶ ἂν μεταφερθοῦν εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, κλεισμένοι εἰς κουτιά ἢ καλάθια, πάλιν εὐρίσκουν τὸν δρόμον νὰ ἐπιστρέψουν. Μερικοὶ σοφοὶ παραδέχονται, ὅτι τὰ περιστέρια κατορθώνουν αὐτὸ μετὰ τὴν βοήθειαν μιᾶς ἐκτὸς αἰσθήσεως· τῆς αἰσθήσεως αὐτῆς τὴν ἔδραν ὁμοῦς δὲν γνωρίζομεν. Φαίνεται ὁμοῦς πιθανότερον, ὅτι ἡ περιστέρα εὐρίσκει τὸν δρόμον τῆς χάρις εἰς τὸ δυνατό βλέμμα τῆς, τὴν μνήμην τῆς καὶ, πρὸ πάντων, χάρις εἰς τὴν μεγάλην ἀγάπην, ποῦ ἔχει εἰς τὸ σπλάκνι τῆς. Οὐδέποτε τὸ πουλὶ αὐτὸ ταξιδεύει τὴν νύκτα. Πατὴρ εἰς πολὺ μέγεθος ἔχει, ἀπὸ τὰ ὅποια τὸ μάτι του εἰμπορεῖ νὰ διακρίνῃ μεγάλην ἕκτασιν. Ἄν δυνατός ἄρα φνοσῆ, βλέπομεν τὴν περιστέρα νὰ στρέφεται ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἕως ὅτου εἴρῃ τὸν δρόμον τῆς. Τὸ μάτι τῆς περιστέρας εἶναι εἰκοσιπέντε φορὰς δυνατότερον ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἀνθρώπου. Ἐν τούτοις, ὅλαι αἱ περιστεραὶ δὲν ἔχουν τὴν ἰδίαν ἰκανότητα νὰ εὐρίσκουν τὸν δρόμον των ἀσφαλῶς· ἐξαρτᾶται κατὰ τὰ γέννη των.

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ

ΜΥΘΟΙ

Ο ΜΕΘΥΣΟΣ

Όλην την ημέραν δέν έκαμνε άλλο τίποτε, παρά νά πίνη. Όταν δέν είχε νά πιή, έγίνετο βίαιος, απότομος, αυθάδης και απέναντι της οικογενείας του και απέναντι όλου του κόσμου.

Η εργασία του συνίστατο εις τὸ νά κενόνη άκαταπαύστως φιάλας, τὸ δὲ χειρότερον ἐξ όλων ήτο, ότι, δια νά προμηθευθῆ τὰς φιάλας αυτές, με τὰς θποιάς θά έθεράπευε τὸ μισαρὸν πάθος του, έπικρατεν ἡ γυναίκα του νά εργαζεται δεξιά κι' αριστερά, δια νά του φέρη χρήματα.

Έφαντάσθητέ ποτε μεγαλειτέραν κατάπτωσιν της ανδρικής αξιοπρεπειας από την προκειμένην ;

Νά κοπιάζη ἡ γυναίκα, ἡ θποιά ἡ φύσις έπροσδιόρισε δια τὰς οικιακάς εργασίας, δια την καλήν ανατροφήν τῶν παιδιῶν της, νά κοπιάζη, λέγω, ἡ γυναίκα και, με τὸ αντίκμον τῶν κόπων της, ένας άθλιος σύζυγος νά παραδίδεται εις τὸ αλοχρὸν πάθος του ποιοῦ, που καταβιβάζει τὸν ανθρωπον εις την σειρὰν τῶν κτηνῶν !

Διότι τί άλλο είναι ἡ μέθη, παρά μία από τὰς χειρότερας κτηνωδίας ;

Κατὰ τί διαφέρει ὁ ανθρωπος από τὸ κτήνος ; κατὰ τὸ λογικόν, βέβαια όταν, λοιπόν, παραδιδόμενος εις τὸν πότον, χάση, φς είναι φυσικόν, και τὸ διακριτικόν τουτο γνώρισμα, τότε ποία είναι ἡ διαφορὰ μεταξύ αὐτοῦ και τοῦ κτήνου ; Κάμμία, ἀπολύτως κάμμία.

Η γυναίκα του, φρόνιμη, έκομονητική, εργατική γυναίκα, προσεπάθησε πολλές φορές νά του δώση νάη έννοση, ότι αὐτό, τὸ ὁποιον έκαμνε, ήτο κικόν, ότι ήτο άδικία και απέναντι αὐτοῦ του ίδιου και απέναντι της οικογενείας του, τῶν παιδιῶν του, τὰ ὁποία ἠμποροῦσαν κ' αὐτὰ νά ξεκαίλουν, βλέποντα τοιαῦτα παραδείγματα από τὸν πατέρα των' μά του κίκου.

Αὐτὸς έννοοῦσε νά πίνη και νά χαίλωνεται άναίσθητος, πότε στο σπίτι του, αν κατάφθωνε νά φθάση, έννοείται, ασφαλῶς, και πότε στὸν δρόμον, τὸ ὁποιον και έγίνετο σνηθηστερον.

Βλέπουμε, λοιπόν, ότι κάθε νουθεσία της επήγγαινε στα χαμένα, ότι ήτο τελεία ματαιωπονία, εσκέφθη νά τὸν σωφρονίση ὡς εἴης :

Όταν μιὰ μέρα, κατὰ την συνήθειάν του, κατερθώσας νά φθάση αίσως στο σπίτι του, εἰρηλάθη στο δάπεδον άναίσθητος, τὸν εσῆκωσε, τὸν ετοποθέτησεν εις ένα νεκρικὸν φορεσιον και, έν συνεννοήσει με τὸν φύλακα του νεκροταφείου, τὸν ετοποθέτησεν άναίσθητον μέσα στην σωραίαν τῶν σκελετῶν !

Έκλεισε την πόρτα και έπερίμενεν ἀπ' έξω εως ὅτου του παράση ἡ μέθη.

Όταν, λοιπόν, έβρισκεν, ότι ἡ μέθη κατηνέσθη, ησχισε νά κτυπῆ την πόρτα, φωνάζουσα μυστηριωδῶς :

— Άνοιξε ! είμαι ὁ Χάρος, και ερχομαι επίτηδες για σένα !

— Είσαι ὁ Χάρος ; και δέν πῆς νά ἦσαι ! τί με ενδιαφέρει έμένα αὐτό ; Έδῶ υπάρ-

χουν τόσοι άλλοι νεκροί, και βρήκες έμένα νά φωνάζης νά σοῦ άνοιξω ; Δέν με συγχωρῆς, αδελφέ ! . . .

— Μά άνοιξε σοῦ λέγω ! είναι για καλὸ δικό σου ! σοῦ έφερα φαγητό !

— Λυποῦμαι πολὺ για τὸν κόπο, που έκαμες' μά τί νά σοῦ πῶ ; εἰγὼ δέν εἰήτησα φαγητόν. Άν ήτο τουλάχιστον κανένα γαλόφι κρασί, κάτι έγίνετο !

Αὐτὰ εἶπε, και, άκουμβήσας και πάλιν τὸ κεφάλι του, ξανακοιμήθηκε !

Τὸ κακόν, αγαπημένα μου παιδιά, πρέπει νά κατακοιμηθῆται πριν ἡ άπλωση τὰς ρίτσας του μέχρι της ψυχῆς.

Τότε πλέρν εις οὐδέν έφελούν και αἱ νουθεσίαι και αἱ συμβουλαι και αἱ άπειλαι άκόμη.

ΜΥΘΟΓΡΑΦΟΣ

ΤΟ ΠΗΣΧΛ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Άποστολαι εις τὸ «Απ' Όλα».

Κατάλογος Β'.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes names like Κατίνα Σοφιάνου, Έκρηβόλες Απολλων, etc.

Έκ του πρώτου καταλόγου . . . Γρ. 238.50
Εισπραχθέντα έν ὄλε . . . Γρ. 514.—

Η ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑ ΤΩΝ ΠΤΩΧΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ

Β' κατάλογος διανομής.

Table with 2 columns: Name and Amount. Includes names like Εἰς Παρθενωμυσιον Αἰνιλή Τσαρεμ, etc.

Έκ του Α' καταλόγου διανομής . . . Διγ. 12.82
Ἦτοι όλον τὸ εισπραχθέν ποσὸν Διγ. 62.47

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ - ΥΓΕΙΑ

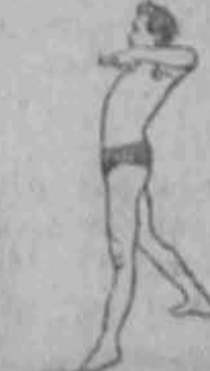
ΔΕΚΑΠΕΝΤΕ ΛΕΠΤΑ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑΝ ΔΙΑ ΤΟ ΣΩΜΑ ΣΑΣ

Άρσις της κνήμης. — Στάσις εὐθεία' αἱ χεῖρες εις τὰ ισχία. Υψώσατε εκ τῶν πλαγιῶν την αριστεράν κνήμην με τὸν πόδα τεταμένον, κλίνοντες ελαφρῶς ὄλον τὸ σῶμα πρὸς τὰ δεξιά' τὸ αὐτὸ γύμνασμα επαναλάβετε δια της αριστερῆς κνήμης (εἰκὼν 26).

26

Κλίσις πρὸς τὰ ὀπίσω. — Στάσις εὐθεία με τὰς χεῖρας πρὸ του στήθους. Φέρετε τὸν δεξιὸν πόδα ὀπισθεν τοῦ αριστεροῦ, με τὰ δάκτυλα ἀμφοτέρων εστραμμένα πρὸς τὰ έξω. Ταυτοχρόνως κλίνετε τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω, λυγίζοντες την δεξιάν κνήμην και διατηροῦντες την αριστεράν τεταμένην (εἰκὼν 27).

27

28

Λίκνισις τῶν κνημῶν — Στάσις εὐθεία. Στηρίζετε την μιαν χεῖρα επί τινος εἰπίκλου, φέροντες τὸ βάρος τοῦ σώματος επί της κνήμης της ἀντιστοιχοῦσης πρὸς την στηριζομένην χεῖρα. Φέρετε βραδέως την ἑτέραν κνήμην ἔμπρὸς και ὀπίσω με την ἑτέραν τῶν χειρῶν επί της ὀσφύος. Τὸ λίκνισμα τουτο της κνήμης πρέπει νά γίνεται 15—20 φορές (εἰκὼν 28).

Κλίσις κεφαλῆς. — Στάσις εὐθεία. Κλίνετε την κεφαλήν πρὸς τὰ δεξιά, θέτοντες την αριστεράν παλάμην κάτωθι τοῦ αριστεροῦ ὠτός. Φέρτε κατόπιν την κεφαλήν πρὸς τὸν αριστερόν ὤμον, ἀνθιστάμενοι ὁμως ἑπαρκῶς δια της αριστερῆς χειρός. Κάμετε τὸ αὐτὸ γύμνασμα και ἀπὸ τὸ ἀντίθετον μέρος (εἰκὼν 29).

30

Κλίσις τοῦ κορμοῦ. — Γονατίσατε επί τοῦ δαπέδου. Αἱ κνήμαι άνουκται με τὰς χεῖρας επί τῶν ισχίων. Κλίνετε τὸν κορμόν πρὸς τὰ ὀπίσω, ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον (εἰκὼν 30).

Ο ΓΥΜΝΑΣΤΗΣ

10. — Ἡ τελετὴ τῶν ἐξετάσεων.

Ἐνῶ τόσα πράγματα συνέβαινον εἰς τὴν Νέλλην καὶ εἰς τὴν Εἰρήνην, τί ἐγένετο ἡ Καίτη;

Ἡ Καίτη προετοιμάζετο, ὥπως εἰμποροῦσε καλλίτερα, διὰ τὰς ἐξετάσεις, τῶν ὁποίων ἡ ἐποχὴ ἐπλησίαζεν.

Ἀπὸ πολλῶν καιρῶν ἡ κόρη αὐτῆ μετ' ἐπιμονὴν καὶ γενναϊότητα προσεπάθησε νὰ νικήσῃ τὰ κακὰ τῆς ἐνστικτα, καὶ νὰ ἀπαλλάξῃ τὸν ἑαυτὸν τῆς ἀπὸ τὴν ὑπερηφάνειαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν.

Αὐταὶ αἱ προσπάθειαι τῆς Καίτης ἐχαροποιούσιν πάρα πολὺ τὴν μητέρα τῆς, ἡ ὁποία ἐβλεπεν, ὅτι ἡ κόρη τῆς κατανικᾷ τὰ ἐλαττώματά τῆς. Ἦρχισε τότε ἡ μητέρα νὰ ἐλπίζῃ, ὅτι ἡ κόρη τῆς ἐδιωρθώθη. Ἀλλὰ ἀκριβῶς τὴν στιγμήν, ποῦ ἐνόμιζε καὶ ἐπίστευεν, αὐτὸ τὸ κακὸ προζύμι τοῦ ἐλαττώματος καὶ πάλιν παρουσιάσθη εἰς τὴν καρδίαν τῆς Καίτης φουσκωμένο.

Μὲ ποίαν ἀφορμὴν, εἰρά γε;

Θὰ τὸ μάθετε ἀμέσως, μικραὶ μου φίλαι.

Ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς τελετῆς τῶν προφορικῶν ἐξετάσεων εἶχε πλησιάσει. Αἱ γραπταὶ ἐξετάσεις εἶχαν τελειώσει καὶ αἱ τρεῖς φίλαι εἶχον ἐξ Ἰσοῦ ἐπιτύχει εἰς ὅλα τὰ μαθήματα, ποῦ εἶχον ἐξετασθῆ γραπτῶς.

Ἐμμενον μόνον μερικαὶ προγυμνάσεις διὰ τὰ προφορικὰ μαθήματα. Ἐνῶ δὲ ὁ καθηγητὴς προητοίμαζε τὰς μαθητριάς του, αἱ μητέρες ἐφρόντιζον δι' ἄλλα πράγματα. Ἐφρόντιζον διὰ τὰ ἐνδύματα, τὰ ὁποία θὰ ἐφοροῦσαν τὰ κορίτσια τῶν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἐπὶ τὴν ἑνδυμασίαν τῆς Καίτης ἦτο ἔτοιμη. Εἰς αὐτὴν ἡ μητέρα τῆς εἶχε καταβάλει πολλὴν προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν, διὰ νὰ γίνῃ κομψὴ καὶ ὡραία.

Καὶ μ' ὅλα ταῦτα, ἂν καὶ ἡ μητέρα τῆς Καίτης προσεπάθησε νὰ κάμῃ κατὶ ὡραῖον, ἡ κόρη τῆς δὲν εἶχε μείνει καθόλου εὐχαριστημένη, καὶ ἐζητοῦσε μετ' ἠνθὺ καὶ μετ' ἀνησυχίαν, τὴν ὁποίαν δὲν κατώρθωσε νὰ νικήσῃ, τί φόρεμα θὰ ἐφοροῦσεν ἡ Εἰρήνη κατὰ τὴν ἐπίσημον τελετὴν.

— Ὡ! αὐτὴ θὰ μᾶς ὑπερτερήσῃ ὅλας καὶ θὰ μᾶς κάμῃ νὰ ντροπιασθοῦμε, ἐσκέπτετο μόνη, διότι δὲν ἐτολμοῦσε νὰ εἰπῇ τὰς σκέψεις τῆς εἰς κανένα.

Ἐπειτα ἐξηκολούθει νὰ σκέπτεται :

— Ἡ Εἰρήνη θὰ φορέσῃ, βέβαια, μεταξωτά, μετ' ἀληθινὰς καὶ πολύτιμες δαντέλλας!

Πόσον ἦτο ἀσχημὸν μετ' ἀφορμὴν μιᾶς τόσοσιν πνευματικῆς τελετῆς νὰ σκέπτεται ἕνα κορίτσι τόσοσιν μάταια καὶ παράλογα πράγματα!

Καὶ ὅμως, ἐνῶ ἡ Καίτη ἀνησυχούσε, ζεῦρετε τί ἔκαμε τὴν ἴδιαν ἔβραν ἡ Εἰρήνη;

Ἡ Εἰρήνη, ἡ ὁποία πάντοτε εἶχε χρήματα—τῆς ἐδίδαν ἀρκετὰ οἱ γονεῖς τῆς—δὲν εἶδεν, ὅτι ὁ πατέρας τῆς ἦτο καὶ πάλιν εὐθυμὸς καὶ χαρούμενος, ἐπιβεβαίωθη καὶ τοῦ ἐξή-

τησε τὴν ἄδειαν νὰ ἐξοδεύσῃ τὸ χρῆμα τοῦ κουμπάρᾳ τῆς, διὰ νὰ ἐνδύσῃ μετ' σεμνὰ καὶ καινουργῆ ἐνδύματα τὰ πτωχὰ κορίτσια τοῦ ἐπαρχιακοῦ σχολείου, τὰ ὁποία δὲν θὰ εἶχαν κατάλληλον ἐνδυμασίαν, διὰ νὰ παρουσιασθοῦν εἰς τὰς ἐξετάσεις.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν εἰμποροῦσε μετ' τὸ χρῆμα τοῦ κουμπάρᾳ νὰ ἐνδύσῃ περισσότερα ἀπὸ τέσσαρα κοριτσάκια, ἔμμενον ὅδε ἀκόμη πέντε πτωχὰ καὶ ὀρφανὰ, ἡ Εἰρήνη ἔλαβε μίαν ἀλλήν ἀπόφασιν, τὴν ὁποίαν τῆς ἐνέπνευσεν ἡ καλὴ καὶ εὐσπλαχνικὴ καρδιά τῆς.

Ἡ Εἰρήνη, λοιπόν, ἐσκέφθη νὰ φορέσῃ τόσοσιν ἀπλὰ ρούχα, καθὼς αἱ προστατευόμεναι τῆς, καὶ, ἀντὶ νὰ κάμῃ νέαν φορεσίαν, τὰ χρήματα, ποῦ θὰ ἐδίδοε δι' αὐτὴν, νὰ τὰ ἐξοδεύσῃ, διὰ νὰ ἐνδύσῃ τὰ ἄλλα κορίτσια.

Ἐχοπίασε πολὺ, διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ πείσῃ τοὺς γονεῖς τῆς δι' αὐτό. Ἡ μητέρα τῆς μάλιστα, ἡ ὁποία ἦτο γυναῖκα ὑπερήφανος, δὲν εἰμποροῦσε νὰ δεχθῆ, ὥπως ἡ κόρη τῆς παρουσιασθῆ μετ' ἀπλὰ ρούχα εἰς τὴν τελετὴν, ἀλλ' ὁ πατέρας τῆς τὴν ἐπεισε, διότι τῆς εἶπεν, ὅτι εἰς παρομοίαν τελετᾶς τὰ πλούσια κορίτσια παρουσιάζονται ἀπλοῦστα ἐνδυμένα.

Τότε μόνον ἐπέισθη ἡ μητέρα τῆς Εἰρήνης. Ἀλλὰ καὶ πάλιν προσεπάθησε νὰ στολίσῃ τὴν κόρην τῆς μετ' ὄρατα εἶχεν.

Ἡ Εἰρήνη ἐδέχθη καὶ τοῦτο μετ' πολλὴν χαρὰν, διότι θὰ ἐβλεπε μετ' τὰ χρήματα, μετ' τὰ ὁποία οἱ γονεῖς τῆς θὰ τῆς ἔκαμνον νέον ἐνδυμα, νὰ ἐνδυθοῦν πέντε πτωχὰ κορίτσια.

(ἀκολουθεῖ)

ΚΛΕΙΩ

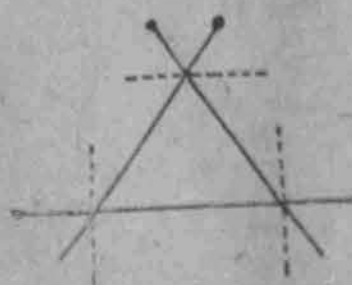
ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ Ζ'

ΛΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ἈΣΚΗΣΕΩΝ

31.— Αἰνίγματος : Χοῦς, οὖς.

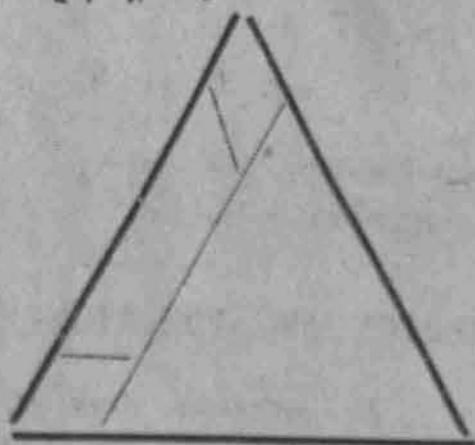
32.— Στοιχειογράφου : Χιῶν, χιτῶν.

33.— Παιγνίου :

34.— Ἐρωτήσεως : Μελαν : = μελάνι.

35.— Προβλήματος :

36.— Ἀπορίας : Ποῖος, Πῖος.

37.— Μαιάνδρου :

Table with 3 columns: ΝΑΞΟΣ, ΑΧΑΪΑ, ΗΛΙΟΣ. Rows contain Greek letters and words like Ω Α Ι Ι Β Ι, Ν Π Ρ Μ Ο Μ, Η Φ Υ Ο Ι Ω, Ζ ΩΡΕΟΣ ΣΟΛΩΝ Ν.

38.— Παραδόξου : Ἡ λέξις εὐσιαστικόν, ἡ ὁποία εἶναι ἐπιθετόν.

39.— Προβλήματος :

Table with 5 columns and 5 rows of numbers: 18, 22, 6, 4, 15, 65; 5, 11, 24, 8, 17, 65; 14, 10, 2, 16, 23, 65; 7, 19, 13, 25, 1, 65; 21, 3, 20, 12, 9, 65.

65 65 65 65 65 65 65

40.— Γεωγραφικῆς ἐρωτήσεως : Τρίπολις.

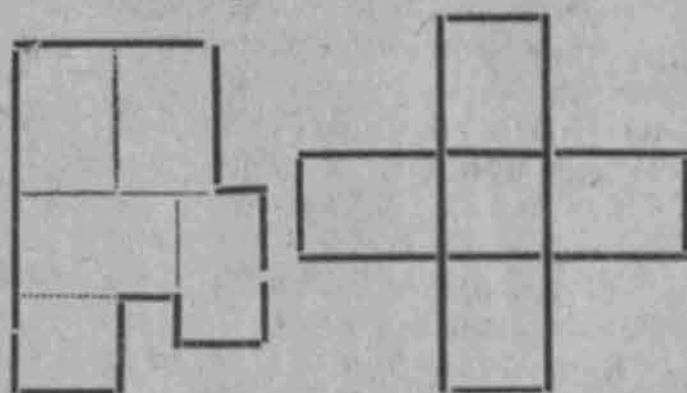
41.— Αἰνίγματος : Ἀπὸ στόλος = Ἀπόστολος.

42.— Στοιχειογράφου : Ὅρος, ὄνος.

43.— Παραδόξου : Τὸ ἐρωτηματικόν.

44.— Ἐρωτήσεως : Εἰς τὸ λεξιμόν.

45.— Γεωμετρικοῦ προβλήματος :

46.— Κύβου :

ΠΗΘΟΣ
Σ Ε
Τ ΠΥΛΟΣ
Ο Λ Α Η
ΣΥΡΟΣ Π
Ο Ι
ΣΤΟΜΑ

47.— Παραδόξου : Ἡ πῆτα.

48.— Ἀναδιπλασιασμοῦ : Περί πέπερι.

49.— Γρίφου : Μίση τὸ ταχὺ λαλεῖν.

50.— Γεωγραφικῆς ἐρωτήσεως : Φιλαδέλφεια.

51.— Γρίφου : Τοῖς διεσθονταῖς καὶ συσεργάταις τοῦ «Ἄσκησις» ἐπὶ τῇ ἀνατέλλοντι εὐρητικῇ νέφ' εἶται εὐχομαι ἀπὸ καρδίας ἐτη πολλά καὶ τρισόλβια.

52.— Αἰνίγματος : Παρὰ - πέτασμα = παραπέτασμα.

53.— Γεωγραφικῆς ἐρωτήσεως : Ἡ Νεάπολις.

54.— Στοιχειογράφου : Ἀνά - παρὰ - διά = ἀναπαράδια.

55.— Παραδόξου : Οἱ τραπεζίται.

56.— Ἐρωτήσεως : Ἡ κόκα.

57.— Πυραμίδος :

Κ
ΣΥΣ
ΑΣΠΙΣ
ΛΑΕΡΤΗΣ
ΑΝΔΡΟΓΕΩΣ
ΕΡΑΤΟΣΘΕΝΗΣ

58.— Περιέργου : Ἡ πόλις Πῖσα.

59.— Αἰνίγματος : Χα - να - ἄν = Χαναάν.

60.— Αἰνίγματος : Τὸ γράμμα Λ.

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

ΣΕΒΑΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ

Εἰς ἓν χωρίον ἔζη ἓνας πολὺ γέρον ἀνθρώπος. Ὡς ἐκ τούτου δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐργασθῆ πλέον. Ἡ ράχιν του ἦτο κυρτὴ ἀπὸ τὸ γῆρας, οἱ δὲ πόδες του ἔτρεμον καὶ δὲν ἠμποροῦν νὰ βαδίζουν πλέον γρήγορα.

Μερικὰ κακοανατεθραμμένα παιδιὰ τὸν ἐπείραζον εἰς τὸν δρόμον καὶ τὸν ἐκτύπων, ἐκεῖνος δὲ δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἴπῃ τίποτε, διότι θὰ τὸν ἐκτύπων καὶ θὰ τὸν ἐπείραζον ἀκόμη περισσότερο· διὰ τοῦτο ἐπήγαιεν εἰς τὸν δρόμον δυσηρεστημένος.

Τὴν στιγμὴν ἀκριβῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγίνοντο αὐτὰ, ἐπερνοῦσε καὶ ἓν ἄλλο καλοανατεθραμμένον παιδίον. Ὅταν εἶδεν αὐτὸ νὰ πειράζου καὶ νὰ κτυποῦν τὸν δυστυχῆ γέροντα, τὰ ἐμάλωσε καὶ τὰ συνεβούλευσε νὰ μὴ κάμουν εἰς τὸ ἔξης τοιαύτας ἔσεινές ἀστειότητος, ἔβγαλε δὲ ἀπὸ τὸ καλάθι του ἓνα κομμάτι ψωμίκαὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὸν γέροντα. Ὁ γέρον ἠὲχαριστήθη πολὺ ἀπὸ τοῦτο καὶ εἶπε:

— Πόση διαφορὰ μεταξὺ σοῦ καὶ τῶν κακῶν ἐκείνων παιδιῶν! Ὁ Θεός, παιδί μου, νὰ σὲ ἀμείψῃ καὶ διὰ τὴν ἐλεημοσύνην σου, καὶ διὰ τὴν καλὴν καὶ ἀγαθὴν καρδίαν σου.

Καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησεν, ὡς καὶ ὁ Παῦλος, εὐχαριστημένος, εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν:

— Ἀλήθεια! πόσον μένει τις εὐχαριστημένος, ὅταν πράττῃ πάντοτε τὸ καλόν!

Διὰ τοῦτο ἄς προσπαθῶμεν νὰ πράττωμεν αὐτὸ πάντοτε, ἀφοῦ δὲν εἶναι καὶ τόσον δύσκολον· εἰς μάλιστα ἀπὸ μικροὶ συνειθίσωμεν νὰ πράττωμεν αὐτὸ εἰς ὅλας μας τὰς πράξεις, ὅταν μεγαλώσωμεν ἀνευ τινὸς δυσκολίας θὰ πράττωμεν αὐτὸ καὶ θὰ αἰσθανόμεθα μέσα μας τὴν γλυκίαν ἐκείνην γαλήνην, τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ ἐλεοῦντες.

Πόσον εὐτυχὲς εἶναι τὸ παιδίον αὐτό, νὰ αἰσθάνεται μέσα του τὴν οὐρανίαν αὐτὴν γαλήνην καὶ νὰ τὸ ἀκολουθοῦν πάντοτε αἰ εὐχαί τοῦ γέροντος! Ἄς μιμνήσθῃ λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὸν Παῦλον.

MARIA A. ΟΜΟΓΑΣΥ

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΣΚΥΑΛΙΤΣΑΣ ΜΟΥ

Τῆ 28 Δεκεμβρίου 1917.

Ἀγαπημένε μου Κωνσταντίνε,

Μὲ αὐτὸ τὸ γράμμα μου ἔρχομαι νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω κατὶ θλιβερό. Ἡ Λουλοῦ, ἡ μικρά μας ἢ σκυλίτσα |Λουλοῦ, πέθανε. Τὸ σπίτι ὀλόκληρον τὴν γυρεύει, ἰδίως ὁμοῦς ὁ ψυχογιός της, ὁ γάτος μας Fly. Ἡ ὄραία της φωνὴ δὲν ἀντιλαλεῖ πια στὸ σπίτι, δὲν ἀναγγέλλει τὸν ἔρχομό τῶν ξένων. Καὶ ἰδίως, δὲν γαυγίζει τὰ μπακαλάκια, διὰ τὰ ὁποῖα ἠσθάνετο ἀσπονδὸν μῖσος, καὶ τώρα αὐτὰ ἤσυχτα μποροῦν νὰ περνοῦν.

Ἀλλὰ μήπως μόνον ἡμεῖς τῆς οἰκίας, καὶ ἰδιαίτερος ἐγώ, ἐκλαυσαν τὸν θάνατόν της; Ὁχι! Τὸ ὄραϊον καὶ συνάμα τόσῳ συμπα-

θητικόν της προσώπκι, εἴλκυεν ὅλους, ὅσοι τὴν ἔβλεπον. Ὅλοι, ποῖος λίγο, ποῖος πολὺ, ὅλοι τὴν χαῖδεσαν. Καὶ αὐτὸς ὁ διευθυντὴς τοῦ «Ἄσπ' Ὀλα» πολλακίς ἐδοκίμασε τὴν εὐχαρίστησιν νὰ χαϊδεύσῃ τὴν ὄραϊαν ξανθὴν γουνίτσα της. Καὶ αὐτὴ ἔγλειψε τὰ χέρια τῶν ἀπὸ τὴν εὐγνωμοσύνην της. Ἀλλὰ καὶ πόσον ζήλευεν, ὅταν κάνας χαῖδευσ, ἂν καὶ πρᾶγμα σπάνιον, τὸν Fly!

Ἡ νοημοσύνη της ἦτο πολὺ μεγάλη. Φαντάσου, ὅτι ἐπὶ ἓνα μῆνα, μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, ἐκοιμάτο ἔξω ἀπὸ τὴν θύρα τοῦ δωματίου σου, περιμένουσα τὴν ἐπάνοδόν σου.

Ὅσα ἔχομεν ἀναγνώσει περὶ τῆς νοημοσύνης τῶν ζῴων, καὶ ἰδίως τῶν κυνῶν, τὰ ἀντελήφθημεν ἐξ ἰδίας πικρᾶς πείρας. Κατὰ τὴν ἀσθένειάν της, ποῦ διήρκεσε δυὸ μέρες, τὴν περιποιηθήκαμε πολὺ, καὶ αὐτὴ, ὅταν κατάλαβε, πῶς κοντεύει ν' ἀποθάνῃ, προσεπάθησε μὲ κάθε τρόπο νὰ βγῆ ἔξω, γιὰ νὰ μὴ πεθάνῃ μέσα στὸ σπίτι καὶ καταστήσῃ τὴν λύπην μας μεγαλύτεραν. Ἐμαθα ὁμοῦς ἔπειτα, ὅτι καὶ ἄλλα ζῴα εὐκαρῶς πεθαίνου ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι. Ἐσοῦ ἤκουσες ποτε τοιοῦτόν τι; Διὰ νὰ βεβαιωθῶμε, ρώτησε ἐκεῖ τὸν καθηγητὴν τῆς ζωολογίας κ. Σ. Μηλιαράκη ἢ τὸν κ. Ν. Ἀποστολίδην καὶ γράψτε με.

Ἀφοῦ, λοιπὸν, βγήκα ἔξω τὴν ἐσπέραν τῆς 28 πρὸς τὴν 29 Νοεμβρίου, πήγην εἰς τὸν γειτονικὸν κῆπον καὶ ἐκεῖ ἀπέθανεν ἡ Λουλούκα. Εἰς μάτην ἐβήλομεν, ὅπως τὴν εὐρωμεν εἰς μάτην ἐφώναξα: Λουλοῦ, Λουλοῦ! Οὐδαμία ὑλακὴ, οὐδαίς γογγυσμός. Πλέον τῆς ἡμισείας ὥρας τὴν ἀνεζητοῦμεν εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός. Τέλος, τὴν ἐπομένην ἡμέραν, Τετάρτην, τὴν εὐρωμεν νεκράν, ἀλλὰ τέσον ἡμέρος ἦτο ὁ θάνατός της, ὥστε ἐνόμιζε κάνας, πῶς κοιμάται. Ἡ κηδεία της ἐγένετο τὴν ἰδίαν ἐσπέραν, εἰς τὰς 4 1/2 ὥρας, ἐν μέσῳ πολλῶν εὐκρινῶν φίλων της. Ἐτάφη δὲ εἰς τὸν γειτονικὸν κῆπον, κάτω ἀπὸ μίαν δάφνην, ἀφοῦ προηγουμένως δύο παιδιὰ ἔσκαψαν τὸν μικρὸν της τάφον. Κατὰ περίεργον σύμπτωσιν, πλάι της ἀκριβῶς εἶναι ὁ τάφος τοῦ περιστεριοῦ τῆς φίλης μου Ἰωάννας.

Ἐὰν ὁ Αἰσώπος ἢ ὁ Lafontaine ἢ ὁ Andersen ἢ ἄλλος μυθογράφος ἐμάνθανεν αὐτὴν τὴν γεινίκασιν τῶν δύο ζῴων, ποῖος ἔσρει τί ὄραϊον μῦθον θὰ ἐπλαττε διὰ τῆς φαντασίας του! Ἄλλ' ἀντὶ ν' ἀνατρέξωμεν τόσῳ μακράν, ἔχομεν ἔδω πολλοὺς καὶ καλοὺς μικροὺς συνεργάτας καὶ συνεργάτιδας μὲ λαμπρὰν φαντασίαν εἰς τὸ *Παιδικὸν «Ἄσπ' Ὀλα»*, ὥστε ἐλπίζω, ὅτι κάνας ἐξ αὐτῶν θὰ τὸ λάβῃ ὡς θέμα, μιμούμενος τοὺς μεγάλους ἐκείνους μυθογράφους καὶ γράψῃ κατὶ τι. Ἐὰν δὲ γίνῃ τέτοιον πρᾶγμα, ἔσο βέβαιος, ὅτι θὰ σοὶ τὸ ἀποστείλω.

Τὴν ἰδίαν δὲ ἐσπέραν εἶδομεν, ὅτι ὁ υἱός της Κάτης ἐπενηφόρησεν, ἔβαλαν δηλ. στὸ λαιμό του μιὰ μαύρη κορδέλα. Τὰ ἄλλα παιδιὰ της δὲν ἔμαθαν ἀκόμη τὸν θάνατόν της, ἐπὸς εἰς διαβάσου τὰ παρόντα!

Ἐνθυμεῖσαι, ὅτι, ὅτε ἔφερες τὴν Λουλοῦ στὸ σπίτι, ἦτο μόλις τεσσάρων μηνῶν, ὅτε δὲ ἔφυγε γιὰ πάντα, ἦτο τεσσάρων ἐτῶν. Κατὰ τὸν μακρὸν κυνικὸν βίον της, κατῳρθωσε νὰ προσελκύσῃ τὴν ἀγάπην, ὄχι μόνον τῶν ὁμογενῶν της καὶ τῶν ἄλλων τετραπόδων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἀνθρώπων.

Τόση ἦτο ἡ πίκρα, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη γιὰ τὸν θάνατον τῆς Λουλοῦς μου, ὥστε δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ πάρω ἄλλον ἢ ἄλλην πρὸς ἐντυκατάστωσίν της, καὶ ἔστω πρὸς γνῶσίν σου.

Ὅθεν, ἂν σκέπτεσαι νὰ μᾶς στείλῃς κἀνένα, καὶ τῆς Νέας Γῆς ἀκόμη, δὲν θὰ γίνῃ δεκτός.

Σὲ φιλῶ

MARIA I. ΒΑΛΑΒΑΝΗ

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

71. — Μεταγραμματισμός.

Τῆς Ἰταλίας ποταμὸν ἂν μεταγραμματίσῃς, σκευὸς κ' χορημιάτατον ἂν δῆς μὴ ἀπορήσῃς. (Ἄπ. Ἄννα Θ. Βαφειάδου).

72. — Γραμματικὴ ἐρώτησις.

Ποῖος χρόνος ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο προθέσεις καὶ ἀπὸ ἓν ἐπίθετον; (Ἄπ. Εὐφροῦσα Ἄγν(δου)).

73. — Ἀκανόνιστον.

Θι σταυροὶ ἀποταλοβοῖν ἤρωα τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. 1) πατὴρ ἤρωος, 2) ῥήτωρ, 3) Γάλλος ποιητής, 4) πόλις, 5) οὐράνιον φαινόμενον. (Ἄπ. Δέσποινα Κανελλίτου).

74. — Ἐπιγραφή.

Ἐδρέθη μικρὰ ἐπιγραφή κατεστραμμένη. Ζητεῖται εἰς μικρὸς νὰ τὴν ἀναγνώσῃ.

ση—νου—ευ—ρος—γι—προ—γο

(Ἄπ. Δημήτριος Κεραμηδάς).

75. — Ἐρώτησις.

Ποῖον κέριον ἐλλήνικὸν ὄνομα ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία γράμματα τῆς γαλλικῆς γλώσσης; (Ἄπ. Σανθὴ Μουσμῆ).

76. — Παράδοξον.

Ποῖα πόλις ταξιδεύει; (Ἄπ. Ξενοφῶν Ζ. Ρουσσος).

77. — Γεωπονικὴ ἐρώτησις.

Πῶς δύνασθε ν' ἀποδείξετε ἐκ τῶν δύο ἀκρων μᾶς ραβδου, ποῖα εἶναι ἡ ρίζα; (Ἄπ. Ἀλέξανδρος Σιδεράς).

78. — Ἀίνιγμα.

Ἐλάττωμα μεγάλον διὰ νὰ σχηματίσῃς, ὄραϊον δένδρον φθάνει νὰ τὸ ἀποκεφαλίσῃς. (Ἄπ. Στυλιανὸς Κ. Χ' Γεωργίου).

79. — Ἐρῶς.

Τί εἶναι ἐπιρροή; (Ἄπ. Δημήτριος Μ. Καλογριαννίδης).

80. — Στοιχειόγραφος.

Πρόθεσις μονοσύλλαβος εἶναι τὸ μισὸν μου καὶ ἀκόμη μίαν λέξιν ἂν θέσῃς στὸ πλευρὸν μου, τότε ἀμέσως θὰ εὐρεθῇ; μὲ τὸν Θεὸν νὰ ὁμιλῇς. (Ἄπ. Πλάτων Μιχ. Τάκος).

Άννα Κ. Μαιραρίδου Χαράλ. Ν. Γεωργιάδης (Έκδοτος 'Απόλλων)

ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΣΤ' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΤΩΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ναί, αγαπητή μου Φλέαρος Κίσα, και εγώ επιθυμώ να εξακολουθήσωμεν την αλληλογραφίαν μας, διότι και εγώ αισθάνομαι πολλήν χαράν. Είναι αληθές, δὲ διαψεύδεις τὸ ψευδάνυμόν σου, διότι αὐτά, ποῦ μοῦ γράφεις, δὲν εἶναι διόλου πολλὰ τὸναντίον, ὀλίγα καὶ καλά. Σὲ εὐχαριστῶ διὰ τὰ αισθήματά σου.

Εἰς τὰς Μαργαρίταν τοῦ ἀγροῦ, Ἀνθισμένη ἀμυγδαλῆν, Στανρινὴν Λαζαρίδου, Αἰκατερίνην Κοσμᾶ και ἀδελφὰς Κοριδᾶ, μαθητριάς τῆς ΣΤ' τάξεως τοῦ Παρθαναγωγείου Φερῆκος, ποῦ μοῦ ἔστειλαν ὄλα μαζί ἕν θερμόν γραμματάκι, ἀποστέλλω τὰς εὐχαριστίας μου.

Ἐδιάβασα τὸ ἐπιτενές σου γράμμα, Ζιζάνιον τοῦ Ἰωακείμειου, και εἶδα τὰς ἐνθουσιώδεις κρίσεις σου. Σὲ εὐχαριστῶ δι' ὄσα καλά λέγεις. Ἔμαθα τὴν περιεργον ἱστορίαν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ψευδώνυμου σου. Διὰ τὰ ἔργα σου θὰ σὲ πληροφοροῦσῶ προσεχῶς.

Ὁ Ν. Καλλιμίδης, παρ' ὄλα τὰ μαθήματα και τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ σχολείου του, πάλιν ἔλαβε καιρὸν νὰ μοῦ γράψῃ τρεῖς γραμμὰς και νὰ μοῦ ὑποσχεθῆ, ὅτι θὰ σταίῃ εἰς τὸ «Ἄστ' Ὅλα» ἔργα του. Τὰ περιμένομεν.

Δέχομαι τὸ ψευδάνυμόν σου, Ἐσπερός, και πιστεύω, ὅτι θὰ ἐπιτύχῃς εἰς τοὺς ἄλλους διαγωνισμοὺς. Ἔχε ὑπομονὴν και θέλησιν.

Οὐδέποτε εἶναι ἀργά, Μαίρη Π. Σφόρα, όταν πρόκηται νὰ κάμῃ κάποιος τὸ καλὸν ἢ νὰ ἐκδηλώσῃ φιλικὰ αισθήματα. Δέχομαι πολὺ εὐχαριστῶς τὴν φιλίαν σου και σὲ πληροφοροῦ, ὅτι μὲ προθυμίαν θὰ ἀπαντῶ εἰς τὰ γράμματά σου.

Ὅταν βλέπῃς, Ι. Ε. Παριταμιδῆ, ὅτι ἕν ἔργον δὲν ἀναγγέλλεται ὡς ἐγκριθέν, δὲν πρέπει νὰ φρονῆς, ὅτι και ἀπερησθήῃ· πολλάκις συμβαίνει νὰ μὴ ἔχῃ ἀναγνωσθῆ ἀκόμη.

Τῆς Α. Κροκοδείλου τὰς εὐχὰς και τὰ αισθήματα διεδόξα καταλλήλως και τὴν εὐχαριστιῶ ἐξ ὀνόματός των.

Μάλιστα, Ἀλέξανδρος Βεγλερῆ, ἔχεις πολὺ δικαίον νὰ θεωρῆς εὐτυχίαν σου, ὅτι στέλλεις τὸ μικρὸν ποσὸν τῶν οἰκονομῶν σου διὰ τοὺς πτωχοὺς. Δὲν ξέρεις, ἄλλως τε, ὅτι ἡ μεγαλειτέρα

και ἀληθεστέρα χαρὰ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον εἶναι ἡ χαρὰ, ποῦ αισθανόμεθα, όταν δίδωμεν χαρὰν εἰς τοὺς ἄλλους;

Τὸ ψευδάνυμόν σου, Ἰσιωρ, ἔγινε δεκτόν ὅσον διὰ τὸ ἔργον σου, θὰ περιμένῃς τὴν ἀπάντησιν τῆς ἐπιτροπῆς, ἡ ὁποία θὰ τὸ διαβάσῃ. Ἀληθῶς, ἡ σελὶς τῆς συναργασίας εἶναι πολὺ ὠφέλιμος. Ποιὸς ξέρει, ἀν κάποιος ἀπὸ σᾶς, ποῦ κάμνει τὰ πρωτόλειά του τῶρα εἰς αὐτὴν, δὲν γίνῃ μὲ μέρη μέγας συγγραφεὺς!

Ἡ Ὑπατία Μανρογορδάτου, ἡ βραβευθεῖσα εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν μεταφράσεων και ἐπιτεχούσα μάλιστα και εἰς τὴν κλήρωσιν τοῦ λοχοῦ, μὲ ἕν ὄρατον γραμματάκι τῆς εὐχαριστεῖ τὸ «Ἄστ' Ὅλα» διὰ τὸ δῶρον, ποῦ τῆς ἔκορε.

Ἡ Μαρία Τσιμιζόγλου, ἡ ὁποία ἀνεπαρονοεῖ πότε θὰ φθάσῃ ἡ Κυριακὴ διὰ νὰ ἔχῃ τὸ Παιδικόν, ζητεῖ νὰ καθιερωθῆ γενικῶς ἡ πρότασις τοῦ Ἐπιτηδείου καθηλατιστοῦ ὅσον ἀφορᾷ τὸ γρόσιον, ποῦ θὰ συνοδεύῃ τὰς λύσεις. Εἶναι, ἐπὶ πλέον, καταυχαριστημένη, διότι δημοσιεύονται 10 πνευματικὰ ἀσκήσεις, ἀντὶ 5, εἰς ἕκαστον φέλλον.

Ἐπίσης και ὁ Σόββας Ι. Τσιμρόγλους ἐπικροτεῖ τὴν αὐτὴν ἰδέαν και... «ἀνοίγει τὸν κουρμαρᾶν του», καθὼς μὰς γράφει.

Εἰς τὴν Φανὴν Ψαρροπούλου, ἡ ὁποία μοῦ γράφει ἐξ ὀνόματος τῶν μαθητῶν τῆς Θ' τάξεως τοῦ Ἰωακείμειου, ἀπαντῶ, ὅτι προθύμως γίνονται δεκταὶ αἱ προτάσεις. Περιμένομεν, λοιπόν, νὰ μὰς γράψῃ.

Ἡ Φωφὴ Χρυσανθοπούλου, εἰς τὴν ἐρώτησίν μας ποῖον διαγωνισμόν προτιμᾷ διὰ τὸ ὄραλόγιον, μὰς ἀπαντῶ, ὅτι προκρίνει διαγωνισμὸν μεταφράσεων. Διὰ τὸ διήγημά σου θὰ ἐξετάσωμεν.

Ὁ Ν. Σ Κοίμας, ἐξ ἄλλου, προτιμᾷ τὰ δῶρα αὐτὰ νὰ δοθῶσιν ὡς βραβεῖα εἰς τὸν διαγωνισμόν τῶν Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

Ὁ Π. Π. Τάγερης φροτεῖ, ὅτι θὰ ἦτο καλλίτερον «νὰ κάμωμεν διαγωνισμὸν φράσεων μὲ διάφορον θεσιν ἑκάστου τῶν γραμμάτων, ὥστε νὰ εἶναι δυσανάγνωστοι αἱ φράσεις».

Ὁ Βέρων Φωμιδῆς προτείνει, ὅπως τὰ δύο βραβεῖα δοθῶσιν εἰς διαγωνισμὸν διηγήματος ἐπὶ τῇ βίῳσι εἰκόσιν.

Ὁ Χρυσὸς και ἡ Καρδία προτείνει διαγωνισμὸν γλωσσολογίας μὲ βραβεῖον τὸ ἐπιτεχούσαν ὄραλόγιον.

Ὁ Κ. Ι. Τρεβρος ἔχει τὴν ἰδέαν, ὅτι διὰ τὸ ὄραλόγιον νὰ δοθῆ τὸ ὄρασιότερον ζωντανὸν διήγημα, διὰ δὲ τοῦ λευκώματος νὰ βραβευθῆ

ἐκεῖνος, ποῦ ἔγραψε περισσότεροὺς συνεργάτας εἰς τὸ Παιδικόν. Ὅσον δ' ἀφορᾷ τὴν πρότασιν τοῦ Γ. Ν. Παντιᾶ περὶ παιδικῆς ἔδουτῆς, προτείνει νὰ διοργανωθῆ και θεατρικὴ παράστασις ἀρχαίου δράματος, ὁποῦ δεχταὶ νὰ λάβῃ ἕνα ὄραλον.

Εἰς τὰ ἀδελφάκια Ἀναστάσιον και Αἰκατερίνην Ραυτοπούλου, ποῦ ἔστειλαν μαζί μὲ ἕνα εὐμορφον γραμματάκι γρόσια 100 διὰ τὰ πτωχὰ και εἰς τὴν μικρὰν των φίλην Μαρίαν-Θεοκῆν Δεϊμενδζόγλου, στέλλω τὰς εὐχαριστίας μου και τὰ συγχερητήριά μου.

Διατὶ νὰ μὴ σὲ ἐνθυμοῦμαι, Σανθὴ Μουσιμ, ἀφοῦ εἶσαι τόσο καλὴ και ἀφωσιωμένη φίλη τοῦ «Ἄστ' Ὅλα»; Ἀλλὰ μὴ λησμονεῖς, ὅτι τόσοι και τόσοι ἀναγνώστριά του ἔχουν τὴν ἴδιαν ἀπαίτησιν μὲ σὲ.

Εἰς τὴν μεγάλην μου φίλην Πουπουλένιαν ἀπαντῶ, ὅτι ἐγκρίνω τὸ ψευδάνυμόν τῆς και ἐδέχθην τὰς ἀσκήσεις τῆς.

Ὅχι, Μ. Κ. Προτίμησε ἄλλο ψευδάνυμον· ἐκεῖνο εἶναι καλόν, ἀλλὰ δὲν εἶναι κατόλληλον. Ὑπάρχουν τόσο ἄλλα ὄρατα και ἀπειράματα!

Σοῦ εὐχομαι περαστικά, Δημήτρ. Πιπιλιανόπουλε. Τῶρα, ποῦ ἔγινες ἐπιτελῶς καλά, περιμένῃς νὰ μοῦ γράψῃς ἐπιτελέστερα και νὰ λαμβάνῃς μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς τοῦ Παιδικοῦ.

Ἔχεις δικαίον Ἀτρόμητο νησιωτόπουλο, δὲν φαντάζεσαι τὸν σπορὸν τῶν γραμμάτων, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχω νὰ ἀπαντήσω. Εὐχαριστῶ και τὸν μικρότερον ἀδελφόν σου Κωνσταντῖνον διὰ τὰς εὐχὰς του.

Ἡ Ἐλλη, ποῦ κάμει τὸν κακιωμένο μαζί μου, μὰ δὲν εἶναι πραγματικῶς, ἔμεινε πολὺ εὐχαριστημένη μὲ τὸν τρόπον τῆς διαίτησῆς τοῦ βοηθήματος τῆς Πρωτοχρονίδος και δι' αὐτὸ στέλλει 10 γρόσια ἀπὸ τὰ ἁγιοθεσιλιάντικὰ τῆς κέρδη και ὑπόσχεται νὰ σταίῃ και ἄλλα διὰ τὸ Πάσχα τῶν πτωχῶν.

Δὲν πρέπει νὰ ἀπογοητεῖσαι, Στένη Κούρτογλου, διὰ μίαν ἀναβολὴν. Αἱ ἀναβολαὶ αὐταὶ αἱ μικραὶ θὰ μὰς διδάξουν νὰ εἴμεθα ἀπαθέστεροι και ψυχραιμότεροι διὰ τὰς μεγάλας ἀναβολὰς, ποῦ μὰς παρουσιάζει εἰς τὰ σκίδια μὰς ὁ βίος.

Ἐδιάβασα τὸ γράμμα σου μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, Χρυσόφωρη Ἐκίδα· διὰ νὰ μὴ συμβαίῃ ὅπως και παραπίπτουν αἱ λέξεις σου, δὲν θὰ ἦτο προτιμότερον νὰ τὰς στέλλῃς ἀσφαλέστερον;

Ὁ Ἐδουτ. Ν. Ἐδουταμιδῆς αισθάνεται, ὅτι ἀπὸ τὸν καιρὸν, ποῦ ἀπέκτησε φίλον τὸ Παιδικόν, ἔγινε μεγαλιτερος και ὅτι ἀπέκτησε και αὐτὸς ἕνα ἑγὼ. Ἔχεις δικαίον, φίλε μου· ὄλοι οἱ σὲ ἀποτελεῖτε μίαν κοινωνίαν, ἡ ὁποία εἴμπορεῖ νὰ ἀποταλῆται ἀπὸ μικροὺς κερταίους, ἀλλὰ πάντοτε μὲ πρωτοβουλίαν και δεῖσιν μεγάλων. Δὲν εἶναι ἔτοι;

Μάλιστα, Μαργαρίτα τοῦ ἀγροῦ, π' ἄρασι τὸ ψευδάνυμόν σου και σοῦ ἀπαντῶ, ὅτι αἱ ἀδελφαί, τὰς ὁποίας ἐνέγραψες, ἔχουν δικαίωμα καθεμία νὰ ἀλληλογραφῆ και νὰ λαμβάνῃ μέρος χεριστὰ εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς. Τὰ ἀποτελέσματα τῶν λύσεων θὰ τὰ ἴδῃς εἰς τὸ προσεχές.

Ἡ Ἀνδρουμεχὴ Παπαδοπούλου — δέχομαι τὸ ψευδάνυμόν σου, ὡς εἶδες — μὲ γράφει: «Μία ἀπὸ τὰς συμπαθητῆρας μου, ἡ Αἰκατερίνη Χρυσόκηρη, ἴδουσα μὲ πόσῃ εὐχαριστίῳ ἀναγίνωσκον τὸ Παιδικόν και πόσον ἤμην καταγοητευμένη και ὑπερήφανος, διότι τὸ ἐκράτεῦσα εἰς τὰς χεῖρας μου, ἠθέλησε και ἐκεῖνη νὰ ἐγγραφῆ». Μάλιστα, καλὴ μου φίλη, πρέπει νὰ εἰδοθε ὑπερήφανοι διὰ τὸ Παιδικόν σου, διότι οἱ σὲ ἀντῆσαι ἐξ ὀλοκλήρου.

Ἡ Εἰρήνη Καλφουκίειον ἀρχίζει νὰ δικαιολογῆ τὸν τίτλον «φιλιότη», τὸν ὁποῖον εὐθὺς ἀπὸ τὸ πρῶτόν τῆς γράμμα μὲ ἀπονέμει. Και τὰ γράφει τόσο εὐμορφα! Μάλιστα, ἀγαπητή, εἶμαι σύμφωνος μαζί σου· οἱ φίλοι δοκιμάζονται, βέβαια, διὰ τοῦ χρόνου, ἀλλὰ πολλὰκις ἄλλοι, και τοὶ νέαι, εἶναι ὅμως τόσοι θερραῖ!...

Ἐνεκρίθησαν τὰ ἔργα: «Ἡ ἐκδικησις τοῦ καλοῦ ἀνθρώπου» Κωνσ. Ι. Κομιζοῦ, «Ἡ ζητιάντα» Φοῖδης, «Δὲ τὸ γερτῆρον» Ἐρσημιδῆς, «Ἡ ἀφοσίωσις» Ἀδερμαντίου Π., «Ἡ ἀπρησῖα» Φωφῆς Χρυσανθοπούλου, και «Ὁ κῆρ» Σαρ. Α. Χατζοπούλου.